

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

உள் காடு—வருஷ சந்தா ரூ. 7 0 0.
6 மாதம் ரூ. 3 12 0
புற காடு—வருஷ சந்தா ரூ. 9 0 0

காரியாலயம்:—
வேளாளர் தெரு,
புரையாக்கம், சென்னை.

Vol 6.] 1933 வரு ஜூலை மீ 13வ. [No. 27

பொருளடக்கம்.

1. தலையங்கம் (Leader) 517	6. கம்மாழ்வார் வைபவம் (5-ம் பத்து, 4-ம் தசகம்) K. இராஜகோபாலாச்சாரியார் B.A.B.L. 527
2. கம்பராமாயணம் (சடாயு வயிர் கீத்த படலம்) T. N. சேஷாசலம் B.A.B.L. 519	7. தமிழ்ப் பாடம் அஷ்ட பிரபந்தம்—திருவேங்கடமூலை 528
3. கலித்தொகை (பாலேக்கலி, 16) T. A. கணசபாபதி முதலியார் 522	8. பொதிசை நிகண்டு (பகரவார்க்கம்) S. வையாபுரிப் பிள்ளை B.A.B.L. 580
4. காற்றாமழை (ஆங்கம் 2, களம் 1.) Shakespeare's Tempest 523	9. மலர்வணம்—“இன்னொது மினிதாமே” மதுரை 531
5. யாப்பிலக்கணம் (விருத்தம்) வித்தவரன் M. V. வேணுகோபாலப் பிள்ளை 526	10. வர்த்தமானம் 532

கலாநிலயம்

தன்னலமே பிறன் கேடு.

“மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க” என்றார் நம் வாழ்மை யிற் பெரிய வள்ளுவர். சொல்லளவில் யாரும் மறுக்காத முதுமொழிகளில் ஒன்று இது என்பதில் ஐ யமில்லை. எனினும் இதனையே, ‘மறந்தும் நின் ஆக்கம் நாடற்க’ என்று மறுகிறத்தை மனத்திற்கொன்றி கூறினால், உலகமக்கள் மிக மிக வியந்து, “என்னிது, அசட்டுவார்த்தை யாரே இந்நணம் இயம்புவார்” எனப் பரிசுசம்பேசி இளிராச் சிரிப்பதற்கும் ஐய மில்லை. எனினும் இவை இரண்டும் ஒரு கருத்தினுள் உறவுகொண்டு வளர்கின்ற உண்மையின் இருமுகங் களே ஆகுந்தன்மையைத் தெளிதல் வேண்டும். தெளி ர்ததின் அதற்கிணங்க வாழ்தலும் இயலாம்.

அறிவு உணர்வு என்னும் இவை பிரண்டில், உயிர் களை நீதியுடைய நல்வாழ்க்கையில் நடத்திவைப்ப தற்கு, அறிவின் திறமைமீதும் உணர்வின் ஊக்கமே முன்வந்த துதவுதல்வேண்டியென்பது வித்தகமுடைய மேலோர்தம் தனிவு. அவ்வுணர்விற்கு உணவாய் அமைகின்றது அறிவு. ‘மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க’ என்னும் வாக்கியத்தை எல்லாச் செவிகளும் ஒவ்வீ ஏற்றுக்கொள்ளும் எனினும், “மறந்தும் நின்னாக்கம் நாடற்க” என்று அதே ரீதியின் மறுகிறத்தை எதித் துக் கூறினால், அறிவு அதனை ஆய்ந்து தருவதன்முன் உணர்வானது உட்கொள்ளச் சிறிது தயங்குந் தன் மையைக் காணலாம். “என்னாக்கம் நாடேனெல், ஏற் பற்றுக் இங்கிருந்து என் செய்தேன்” என வியப்பார் மார்க்கர். “பிறருக்குக் கேடு நேரவேண்டு மென்னும் கருத்தானேயே யான் ஒரு கருமம் சூழாவிடினும், என்னுடைய ஆக்கத்தை நான் உரிமைகடவாமல்

நாடித் தொடர்கையில், பிறர்செல்க்குக் கேடு நேர்ந்த தாயின் அன்னதற்கு நான்தான் என்செய்ய” என என்னுவார் ஒரு சாரார். இவர் மந்திரம். இவருக்குக் கேடும்மேலும் இருவேறு இனத்தவர் இருக்கின்றனர். “எத்திறந்தின் நோக்கினும் மற்றொருவனைக் குறைப்பதாலன்றி என்னுடைய நிறைவை எய்துதற் கியலவில்லை யாதலின், பிறன்கேடு சூழற்க என்று பேசுவதெல்லாம் வீண்” என்பவர் கடையாய கொள்கையர். மற்றவர், “பிறன் கேடு சூழுவதை என்னு டைய ஆக்கத்தை நாட இயலாவிட்டது அதனை நாடித் கொள்வதன்றோ கடன்” என்பார். இம் முத்திரத் தவர் மனத்திலும் மூலமாய மயக்கம் ஒன்றுளது. அதுதான், தன்னுடைய ஆக்கம் என்று ஒன்று உளது என்னும் எண்ணமே.

அதனாற்றும் ஒன்றினை மிகளளிகில் மறக்கின்றனர் மாந்தர் பிறருடைய ஆக்கத்தைநாடாமல் தன்னுடைய ஆக்கத்தைநாடுவதே பிறன்கேடுசூழ்வதன்றிவேறன்று என்பதைத் தெளிந்தகொள்ளாத வரையில் இதன் உண்மையை உணர்தல் இயலாது. பிறன்கேடு சூழ்வ தென்று ஒன்றும் உடன்பாடவேகையில் செய்யா விட்டதும், தன் ஆக்கம் காண்தோறும் நாண்தோறும், பிறருடைய ஆக்கத்தைத் தேடாது விட்டபடி கழிசின் றதாதலின், அவ்வவ்வளவு எதிர்மறை முறையில் பிறனுடைய கேட்டைச் சூழ்ந்தபடியே முடிக்கின்றதே. இதனை நீ மறந்தும் பிறன்கேடுசூழற்க, என்றே உரைத் தார் வள்ளுவரை என்று எண்ணவே முறை. இல்லை யெனில், வேறு வகையில் மறந்து பிறன் கேட்டைச் சூழ்வது என்பது அழியா முரணுடைய வாசகமாக

நிற்கும். மனது ஒன்றை நினையுத நிலை மறதி, சூழ்தல் என்பது மனத்தால் ஒன்றினை நினைத்துச்செய்தல்—ஆயின், மறந்து ஒருவன் ஒன்றினைச் சூழுவது எங்கனம்! ஆறலின், “உன்னுடைய ஆக்கம் என்று ஒன்று இல்லை, என்னும் மெய்மையை மறந்து, ஒன்றை அத்தனை நாட்புமுனையில், பிறருடைய ஆக்கம் முபலப்படாமல் கழிகின்றதாதலின், அவ்வகையில், பிறர் குறைவுற்று நிற்கவேண்டிய கேட்டினை நீ குழாதே” என்பதே இவ்வரிய வாசகத்தின் இரகசியப் பொருள். “உன்னுடைய ஆக்கத்தை நாடாமையே உன் கடமை” என்னும் இக்கருத்தை, “சூழின் அறம் சூழும் சூழ்ந்தவன் கேடு” என அக்குறளில் பின்வரு மொழிகளும் சன்கு வலியுறுத்துகின்றன. சித்தலைச் சாத்தலுக்குத் திருவள்ளுவர் துணியால் இருந்த பக்தியை யாவரும் அறிவர். இப்பொருளில் மறந்தும் பிறன்கேடு சூழாத மேன்மையை அப்புலவர், “மணிமேகலையில்” தாம் கற்பித்த ஆபத்தினை நிறத்தில் அறிதின் காட்டினார். உயிர்த்தமாரட்டமற்ற மணிபல்லவத்திலில் தனியே விடப்பட்ட ஆபத்தினை, வேண்டினர்க்கு வேண்டியாக்கு அளிக்கும் தன்னைத் தெய்வக்கடிஞரையைக் கொண்டுதிருந்தும் வாங்குநர் யாரைம்காணாமையால், இறுதியில் தமப்பித்திந்து, “மன்னுயிரோம்பும் இம் மாபெரும் பாத்திரம் என்னுயிரீ ஒம்புதல் யானே பொறேன்” என்று விளம்பி, அப்பாத்திரத்தினின்று உணவுஎடுத்துத்தான் அருந்தி உயிர்சமக்க இசையாமல் அத்தனை எரியில் எறித்து விட்டுப் பசியால் மடிந்தான். இவன், அப்பாத்திரம் கொண்டு தன்பி தீர்த்து உயிர்தரித்திருப்பா லாயின், இவ்வீழ் பிறர்கேடுசூழ்ந்தவனென்று சொல்லலாமோ என்னும் எண்ணமும் ஒருவரும் கொள்ளமாட்டார். எனினும், ‘மறந்தும் பிறன் கேடு சூழற்க’ என்னும் தேவவாக்கின் மெய்த்திற மறித்தவன் அந்தப் பெருந்தகை. பிறரை உண்பிக்க இயலாவிட்டதுத் தான் உண்டிருந்து வாழ்வதும் பிறன்கேடு சூழுவதே என்பதை மறவாமற் காத்தான்.

எனின், ‘மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க’ என்பதும், ‘மறந்தும் நின்ன்க்கம் நாடற்க’ என்பதும், ஒரே உண்மையின் இருபுறங்களாவது புலப்படும். முன்னது அறவுரைபின்னது அறந்தானையாகும். ஒரு நீதிவாக்கியத்திற்கும் அந்நீதிக்கும் உள்ள ஒற்றுமையுடிகடக்கும் வேற்றுமைத்தோற்றமெய்நி வேறன்றிது. நீதிவாக்கியத்தையாவரும் ஒவ்வொரு ஆயினும் அந்நீதியை நெறிமுறை நிகழ்த்துவதற்க்கோ கலங்குவார். இவ்வாறு கலங்குவதற்க்குக் காரணம், அறிவின் வளப்பத்தால் முநிராத உணர்வின் குழப்பமே என்பதைக்கொண்டிவையே. மறப்பெல்லா நீதிகளும் நிகழ்த்தப்படாமற் போவதன் காரணமும் இதுவே. அறிவின் முதிர்ச்சிக்குரிய பயிற்சிகளைச் செய்து தெருண்டிராத மனம், யாதிலும் எளியது நீதியே என்பதை அயர்ந்து, “நீதிவாக்கியம் இது நன்றே, மற்று, அத்தனை நிகழ்த்துவது ஆகாத தொன்றன்றே” எனச் சொர்ந்து நிற்பதும் அறி அத்தற்கு மாறாகக் கைகளைச் சுழற்றவுத்தலைப்படுகின்றது. அறிவுடை உணர்வின் உட்கொண்டியுள்ளும்; “நீதிவாக்கியம் நீதிகளையும் உட்கொண்டியுள்ளும்; அறிவிலலா வுணர்வு நீதிவாக்கியத்தைப் பாராட்டியுயின், அந்நீதியை நிகழ்த்துவதற்கு அஞ்சும். உணர்விலலா அறிவோ, நீதிவாக்கியத்தையே பரிசுசிக்கும்.

G. K. செஸ்ட்டர்டன் என்னும் ஆங்கில அறிஞர் இவ்விடயத்திலுடங்கிய துணைமையைப் பின்வருமாறு எடுத்துக் காட்டுகின்றார்—

“The work of Tolstoy represents the re-assertion of a certain awful common-sense which characterised the most extreme utterances of Christ. It is true that we cannot turn the cheek to the smiter; it is true that we cannot give the cloak to the robber; civilisation is too complicated, too vain-glorious, too emotional. The robber would brag, and we should blush; in other words, the robber and we are alike sentimentalists. The command of Christ is impossible, but it is not insane; it is rather sanity preached to a planet of lunatics. If the whole world was stricken with a sense of humour it would find itself mechanically fulfilling the Sermon on the Mount. It is not the plain facts of the world which stand in the way of that consummation, but its passions of vanity and self-advertisement and morbid sensibility. It is true that we cannot turn the cheek to the smiter, and the sole and sufficient reason is that we have not the pluck.”

ஆயும், நீதியின்படி நம்மை நிகழ்த்திக்கொள்வதற்குரிய வீரம் போராளமையேதான் காரணம். நீதியின்படி நிகழ் இயலாததென்பது யாவும்பயன்று. இயலும் இயலும், முக்காலத்திலும் இயலும். உன்னுணர்வோடு தனை ஒயாமல் உணர்ந்தி நிற்கின்றது. ஆயினும் அவ்வுணர்வின் முயற்சியை வீரத்தின் ஊக்கமாகமாற்றியுத்து வேண்டிய அறிவின் பயிற்சியை அடையப்படுருமல் கிடக்கின்றோம். கிரேக்க வித்தகர் ஸாக்ரீடீஸ் இயம்பிய வண்ணம், பிறரால் நமக்கு என்ன தீமை நேருமோ என்று அஞ்சுவதைவிட்டு, நம்மால் பிறருக்கு மறந்தும் என்ன தீமை நேர்கின்றதோ என்று அஞ்சி அஞ்சி எண்ணப் பதில்வேயாமாயின், ‘மறந்தும் நின்னலம் நாடற்க’ என்ற நீதியை நிகழ்த்தற்குரிய வீரம் வாய்ந்தவர்களாவோம். இவ்வீரமே உணர்வின் இயற்கை; அது அறிவிலும் விளக்கம் பெருமையே சூறை.

இவ் விளக்கம் வாய்க்குமாயின், இக்காலம் வாழ்க்கைமுறைகளில் உள்ள நன்மைகள் சிலவற்றைத்தீமைகள் என்றும், தீமைகள் சிலவற்றை நன்மைகள் என்றும் மயங்கித் தலைமீறாந், ‘முன்னோர்கள் முன்னோற்றம்’ என்று முழங்குகின்ற இழிவான மனப்பான்மை ஒழியும். அது ஒழிந்தாலன்றி உலகம் ஒருகாரணம் உய்யாததென்றும், இவ்விழிவினை வளர்த்துத் தருவன வந்தமாரும் பத்திரிகைகளை என்னும் பெல்லாக் என்பவன் உறுவதிற் சிறித்தேனும் பெய்யில்லை. வந்தமாரும் பத்திரிகைகளினின்றும், அத்தற்குத்தம் இரையானது போதாமல் மற்றவர்களையும் இரையாக முயலும் சீர்திருத்தகாரர்கள் அநியாமற் செய்யும் கொமைகளினின்றும் நம்மைக் காத்து வைப்பதற்கு, அறியரும் விடயங்களை ஆய்ந்து ஆய்ந்து உட்கொள்ள இயலும்வண்ணம் உணர்வின் பண்ணெய்க்கும்க்கும் பெருமைவாய்ந்த பன்னடைக்காலியங்களின் பயிற்சி பல்லது, பேரறிவும் நல்லுணர்வும்கூடைய பெரியோர், எவ்விடத்தும்க்காலத்தும், கைகளைப் பற்றித் துவேடுறும் நிறுக்கின்றதனைக் கருதிய பரிசு யாம் எங்கும் காண்கிலம். இக் காட்சிக்கொண்டவே தன் கட்டுரைனை யமைத்துத் தருகின்றது கலாநிலயம்.

க ம் ப ரா ம ர ய ண ம்

ஆரணிய காண்டம்—8. சடாயு வுயிரீர்த்த படலம்.

[505-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

ஆசைக்கடவு மன்பின் திரையுமீ

மூலகுதி என்ற இராவணனால் முன் ஏவப்பெற்ற மாரீசனும், அம் மானின்பின்போனால் பின்னர் இங்குச் சீதையால் செலுத்தப்பெறுகின்ற இலக்கு வனும் ஒருவகையில் ஒத்ததோர் மனநிலை யுடையரா யமலந்த தன்மை யறிந்தருளியது. இருப்பினும் உளது கேடு செல்லினும் வினையும் என இருவரும் மனம் உணர்ந்தனர். எனினும், இருவருக்கு மிகையே யோர் வேற்றமையும் உளது. இருப்பினும் செல்லினும் தீது சேர்வது தனக்கே யென வநுந்தினன் அரசுக்கன்; மற் றிவ் வினைய வள்ளலோ, இருதிருத்தும் சீதைக்கே சேரநின்ற இடரினுக்கிரங்கி இளைகின்றனன். இரக்க மில் நிருதனினும் அருள்நிரம்பிய மனிதனினும் இரு வருக்குத் துன்பமில்லாமலில்லை. தனக்கொரு துன்பம் வருமென நின்றபோது நனி வருந்துவான் அரசுக்கன்; பிறர்க்குவரும் இன்னல்கண்டு வருந்துவான் மனி தன். இவ்வேற்றமையால் இவ்விரு இனத்தோரும் விருந்தோர் அரம் சிறியதன்மு. ஆங்கிலப்புவலர் தாமஸ் க்ரே (Thomas Gray) என்பவர்,

To each his sufferings : all are men
Condemn'd alike to groan—
The tender for another's pain,
Th' unfeeling for his own.

[ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர்க்கு உரிய வருத்தல்கள் உன. அனைவரும் மனிதரே, அனைவரும் ஒரு படித்தாய் மறுகுதற்கே விதிக்கப்பட்டவர்-இனமே இதயத்தவன் பிறனொருவன் தன்பத்திற்கு வருக் துகின்றான், இனகாத வன்னெஞ்சன் தன்னுடைய தன்பத்திற்கே வருக் துகின் றனன்—இதவே வேற்றமம்.]

எனச் செய்திய அச்சொற்கள் இங்குச் சிந்தித்தற்குரிய யன. தன்னுடைய துன்பத்திற்கே மறுகுதின்ற வன் நெஞ்சினையும், பிறர்படும் இன்னதுக்கினகி இரங்கு வேருடன் மனித இனத்திற்கே சேர்க்கின்றார் அவ்வாறு கிலக் க்கினார். இதற்கெதிர், கம்பர்பிராஜே, தன்னு டைய இன்னதுக் கினைபவன் எந்நாளும் மனிதனெ னற் காசான் எனக்கொண்டு அப்பற்றியமாரீசனும் அரசுக்கனிடத்தும், பிறர் இன்னல்கண் மறுகுறுமவ னே மனிதனென்ற குறியெனவன்பதை இலக்குவனி டத்தும், ஒரே நிலையின் இருவேறு முகத்தைப் பிரித் துக் காட்டிப் பொலிகின்றார். தாமஸ் கார்லஸ் என் னும் ஆங்கில அறிஞரும் இத்திறத்தில் கம் தாழ்த்தக் கவி யாரினோடு ஒக்க கிணக்கும் அருமை அவர்தம் ஹாவி னைப் பயின்றிருப்பவர மனத்தின்கண் இச்செவ்விய லில் தோன்றி எழும். “எனக்கு இவ் விண்ணல் நோர் தனதே உளதே” என்று விளம்பிய புலம்புவாரைப் புறக்கணித்த, “அதனால் யாருக்கு என்” என்று இழிவுறக் கழற வேண்டியோர் கார்லஸ், கார்லஸுக்குக் கம்பர் சோர்ந்திருப்பாரோ! இருவரும் மனிதரே என் றரைத்தக் க்ரேய்க்குத்தான் இன்னக்குவாரோ. ஒருவன் அரசுக்கன்கினார்; மற்றவனை

இருப்பினே வெளிவிடை யிறப்ப ராவியர் பொருப்பனை யானிடைய் போவெ னேயெனின்

அருப்பமில் கேடுவர் தடையு மாருபிரீ சீருப்பினேற் கொச்செய லென்று மீய்மிகுண் [இங்கு இருப்பேனோயின் சீதை தீயில் சிழுக்து மான்வான். மலைபோன்ற இராமனிடம் காண் மேவேனே யாயின், காவலில்லாத காரணத்தால் இவளுக்கும் கேடு வந்துசேரும். இக்கிலையில் என்னுயிரை மாய்த்துக்கொள் ளாமல் ஆசையுடன் தாக்கியிருக்கும் புல்லுறிய கார் என்ன செய்யக்கிடக்கின்றது என்று மறுக்கமுற்றான்] எனக் கூறவைத்து மனிதன் ஆக்கினார். பிறரைத் தன் புறுத்துபவார் முழுவரக்கர்; பிறரிழைத்த இடுக்கனை நினைத்துத் தன்னாப்பற்றி இரங்குபவர், மாரீசனைப் போல், அரை அரசுக் ராவார்; மற்று, பிறர் உறநின்ற இடுக்கனைக் கருதி இரங்குகின்ற இலக்குவன் அனை யரே மனிதர் ஆகின்றார் என்னும் வாழ்மையை இவ் வரியநிலையிற் கம்பர் எடுத்துக் காட்டுவாராகின்றார்.

தான் செல்லாது நின்றக்கால் சீதை எரி வீழ்த்து சாகின்றான், நிலைத்து சென்றக்கால் பேரிடர்ப்படுவா ளாவான், என்னக் கிடந்த அவ்வேளையில் செயற்பா லது யாதென உன்னியுன்னி உழைத்த அவ்வினைவல் இரண்டன் முடிவையும் தனித்து ஆராய்ந்து,

அந்தலு லழிவில தாக்கி லுக்கலால் இறந்துபா டுவர்க்குறு மிதனி னிவ்வழி துறந்தபோ மிதனியே துணிபெனத் தெருவ்கினைப் பிறந்துபோர் திறுபடுமீயென யேனென

[கான் காவல்கிடக்கே சென்றும் ஒருகால் தருமா னது தனது காவலால் இவளுக்கு அழிவில்லாமற் செய்தா லும் செய்யலாம். ஆதலின் என்னுடைய பழைய வீணையி னால் பிறவி எழ்த்து இத்த அவத்தைப்படுமீ யேனென யிய கான், இருத்தால் இவளுக்கு மாணம் நிச்சயமாகின்ற இதனைவிட இவளை விட்டுப் போகவே துணிவேன்-என்று]

போவது புரிவல்யான் புருத்த துண்டெளிற் காவல்கெ யேருவையின் நிலைவன் கண்ணுறும் ஆவது காக்குமென் றறிசீத் தவ்வழித் தேவர்செய் தவத்தினுற் செம்ம லேகினுன்

[சீதையை கோக்கி, “கான் போகின்றேன், எதேனும் தீங்கு நேருமாயின் காவல்புரினொரு கருகரகளுடியசடாயு கண்டு செய்யவேண்டினேன் செய்து சாப்பான்;” என்று தெரிவித்த; தேவர்பெய்த தவத்தின் பழக இலக்குவன் அவ்வழிச் சென்றான்]

தேவர்செய் தவத்தினால் இலக்குவன் ஏகியவாங்கே, தான்செய்த அவத்தினால் இராவணன் அவ்வயின் வந்துசேர்ந்தனன். ஆயினும், அவ்வயம் இன் றி தவ வேடந் தாக்கி வருகின்றது.

இனையவன் ஏகலும் அற்றம் பார்த்திருந்த வரீனா யெயிற்று இராவணன் தான் கருதிய வஞ்சனையை முடிக்குப்பொருட்டி, திரிதண்டத்தகைத்தி, முப்பகை வென்ற தவயெயின் வேடந்தாக்கி, உணவு கொள்ளாது மெலிந்து உலர்ந்த மேனிகாட்டி, நெடுந்தூரம் நடத்த இனாப்புடையவனாகி, வினாகாண் போன்ற இறியி யிசையுடன் சாமவேதம் பாடிக்கொண்டு, சூத்திரிதி த்துச் செல்லும் குறநடை நடத்து, காறுக் கையுமீ நடுக்க, மூப்பு என்னும் பருவமே கண்டு வெறுக்கத் தகுத்தபடி வயது முதிர்ந்தவனும், தாமரைமனி மா

லையை உள்நிய விரும ஆமையெனைய ஏர்நியகையும் உடையவனாகி, பூணூல் புரண்ட மாட்டுபாடும், தாமனத்து அருந்ததியிருந்த இடம் வந்து,

தோமறு சாஸியின் வாயி முன்னினுள்
நாமுதற் குழிட்டு நடுக்கு சொல்லினுள்
யாவரில் விரகக்கையு ளிருந்து வீரனருள்
தேவரு மருள்கொளத் திரிந்த மேனியான

[தேவரும் உண்மையறியமாட்டாமல் மயங்கும்படி மாறிய வடிவம் உடையவனாகி, குற்றமற்ற பர்ணசாஸியின் வாயிலைச் சேர்ந்து, சாவானது அடியோடு குழமுகின்ற சொற்களினால், இங்கு இருக்கின்றவர் யார், என்று வினவினான்]

“அமுதகா காவீத்தனிய யுபித்து, தலையிலொருநியு குழி விவத்து, கையிற் குடைபிடித்து, பாத்தகளிற் செருப்பணிந்து, இடத்தோளில் தண்டமும் கமண்டலமூர் தாங்கிச் சர்நியாசி உருவம் பூண்டு, சிதை இருந்த இடத்துக்கு இராவணன் வந்து சேர்ந்தான்” என்று வான்மீகி முனிவர் சுருங்கக்கூறிய இதனையே கம்பர் சிறிது விரிவாக நானூறு பாசாங்களில் எழுத்துப் பேசினார். தாமுமோர் தவசியாதலின், தம்மனோர்க் குழியவத் தாயதோற்றத்தை வஞ்சகக்கள்வன் ஓர் அரகன் பூண்டபெற்றியை நெடிதனோக்கிப் பண்பட்ட பகர்வதற்கு வான்மீகிமுனிவர் மனங்கொண்டிலர் போலும். எனினும், தேவரும் மருள்கொள அந்நிருதன் கோண்டதோர் தவக்கோலத்தைக் கம்பர் விரிவுற வருணித்தது, கற்புடைய சிதையும் ஆயிரக்கா திருந்ததற்கா தாரம் ஆதற்கெனினு மமையும், வேடத்தின் அமைதியைக் கண்டோ, அல்லது, தூய்மையின் கோலம் இத்துணைச் சிறப்புக்கொண்ட இராவணன் தான் தாங்கிய மாய வேடத்திற்குத் தானே ஒருகால் வயமாகி எண்ணிய வஞ்சனையை இயற்றமாட்டாக் கூச்சமுடைய மீன்வான் என அஞ்சியோ அமார் மருள் கொள்வாரெனக் கம்பர் இயம்பினார்? வேறொன்றும் அம்மருட்கைக்குக் காரணமில்லாம். தவக்கோலம் பூண்டிருந்த இராகவண இனிது நோக்கி, மயல்கொண்ட சூர்ப்பணைக,

எவன்செய வினியயில் வழகை யெய்தினுள்
அவன்செயத் திருவுடம் பலச நோற்கினருள்
நவன்செயத் தகையவீர் நளிந நாட்டத்தான்
தவன்செயத் தவன்செயத் தவனென நென்கின்றான்

[இனிவ் இத்த அழகை வந்திய இவன், எதற்காக, இவ் வழகு வின்போகும்படி. தன் அழகை உடம்பு வாடத் தவம் செய்கின்றான்? பார்க்கப் பார்க்கப் புதுமை வினைக்கும் இத்தத் தாமரைபோன்ற கண்ணுடைய இவன் தவம் செய்யும்படி அந்தத் தவத்தான் செய்தன அருத்தவம் யாதோ—என்று வினவினார்]

என்று முன்னர்க் கூறியிருப்பதை நினைவிற் கொண்டக்கால், இங்குத் தேவரும் மருள்கொள இராவணன் பூண்டிருந்த வேடம் அதற்கு எதிர்முறையாகி நிறம்பு லுப்பட்டு. தேவதேவனாகிய இராகவன் தவ வேடத் தலைக்கொள்ள அத்தவத்தான் எத்தவம் செய்ததோ என மருண்டான் முன் ஓர் அரக்கமகள் எனின, பாசகம் பெரிதுடை இவ்வரக்கன் தவவேடத் தாங்கியவ அத்தவத்தான் என்று அவரு செய்ததோ என்று தேவர் மருளநேர்ந்தது நேரிதே. கம்பர்பால் கற்றுத் தேர்ந்து, வேண்டுக பிறர்க்கு வேண்டியவற்றை அளிக்கும்பொருட்டுத் தண்டகவனத்து இருபுகள்

பூண்டிருந்த மெய்த்தவமேயாகி நிலலாமல், திருவன்ருவர்த்தம் உரைக்கின்றக்கத் தாமே வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்துதற்கு முயன்ற செய்தவத்தவர் சார்பினும் நின்ற பாவத்தால், இன்று இக்கைதவமுடைய நெஞ்சினனது பொய்வேட மாகவேண்டிய கதி அந்தத் தவத்தினைக் கறுவிக் கொண்டதோ என்றோர் ஐயுறவு பாராட்டவும் கூடும.

ஆவதாசு, வடநூள்முனிவர் வகுத்தவண்ணம், “புல்லால் சூட்டப்பட்ட கிணறுபோலக் கொடியவனாகிய இராவணன்” அவ் விரகக்கையில் இருந்து யாரெனக் கேட்டவுடன்,

தோகையு மிவ்வழித் தோயில் சிந்தனை
சேசுறு நோன்பின சென்றது சிந்தையார்
பாகியும் கிளவியார் பவீனக் கொம்பர்போன்
நேருமி னீண்டென வெதிர்வந் தெய்தினான்

[யயில்போன்ற சிதையும், இவ்விடத்திற்கு வந்திருக்கின்ற யாவரோ குற்றமற்ற தவவிரதமுடைய பெரியவர் ஒருவர் வினவுகின்றார் என்று சிந்தித்து, பாருபோன்ற மொழியுடையளாய், இங்கு வாரும் என்று அழைத்துக் கொண்டு, பலவக்கொடி போன்ற அவனுக்கு எதிரில் வந்து சேர்ந்தான்]

அவ்வளவிலும்,

வெற்புடை மதமென வியர்க்கு மேனியான்
அற்பினற் றிரையர ளாசை வேறியன்
பொற்பினுக் கணியினைப் புகழின் சேக்கையைக்
கற்பினுக் காசியைக் கண்ணி இனெக்கினான்

[யானையிடத்தில் பெருகும் மதகீர் போல வியர்க்கின்ற உலையுடையவனும், அன்பு என்னும் கல்ல அலைகள் புரள்கின்ற ஆசையைக் கடலளவு கொண்டவனுமாயிய இராவணன், அழகிற்கு அணிபோன்றவனும் புகழிற்கு இருப்பிடமாளவனும், கற்பினுக்கு அரசியும் ஆவிய சிதையை, முன் சூர்ப்பணைகை சொல்லக் கேட்டதன்றி இப்பொழுது தன் கண்களால் கோக்கினான்]

என, இந்நகட்கத்தின் நடுகிலே நிகழ்ச்சியாகிய இக்காட்சியைக் கம்பர் தவக்குகின்றார். ஆசை அன்பு என்னும் இவ்விரு சொற்கள் பொதுவற்றத் தம்முள் உறழ்ந்துவருமேனும், சிறப்பு வகையில், தான் ஓன்றினை வெளவித் தயக்கவேண்டும் என்னும் கிளர்ச்சியை ஆசை என்று ஊறுற் சொல்லும், தன்னைப் பிறர்க்கு அளித்து நிற்கவேண்டும் என்னும் கிளர்ச்சியை அன்பு என்று ஊறுற் சொல்லும் சூழிப்பது முறைமையாகும். “ஆசைக்கோர் அளவிலும்” என்றும் “தாயகம் கும் அன்பில்” என்றும் பரியந்துவருந் தொடர்கள் இவ்வேற்றமையைச் செவ்வீதின் வகுத்துக் காட்டவல்லன. சிதைவையெனவித் தான் கொள்ளவேண்டுமெனும் ஆசை கடலளவு பெருகப்பெற்றவ எனும், பெற்பு இனெடி கற்பினுக்கு மணியாகிய அச் சிதைவையைக் கொண்டவுடன், அவ் வாசைக்கடலின்மீது அன்பின் கல்ல திராகனும் புரளும் செவ்வியனுமினும் இராவணன், என்று சொப்பவல்ல புலமை கம்பரீசு யனைப்பார்க்கு லால் வாய்த்தலருமை. முடிவின் கோகம் பூண்டபெருகண்மீப்போர்த் திராவணன் கற்பினுக்கரசியைக் கண்ணிற் நோக்கிய காணத்தால், தனது ஆசையையும் ஒருவாறு அயர்ந்து சிந்தையில் தூய்மை தோன்ற அன்பினால் தன்னை அவருக்கு முறைசெய்து அளிப்ப தெற்களமென அலைப்புறவின்வலு குகின்றான். சிதையின் தெய்வக் கற்பினுக்கு இதனிளும் பெருமை

வேறு வேண்டா. ஒருவன் எத்தனைக் கொடியோ
 னேனும், அவனுடைய இதயத்திலும் அன்பிற்கு
 இளகவல்ல முடிகு ஒன்று இருந்தற்கியலும் என்னும்
 வாய்மையைக் காட்டத் துணிவதற்கு தண்ணிய நாட
 கத்திறமை நனிபுகவேண்டும். [இத்தகைய நாட்பந்தை
 வேகன்பிரியுங்காணலாம்] இனிவரும் ஆறு செய்
 யுங்கள் இராவணனது இத் தன்மையை எடுத்துக்
 காட்டும் பெற்றியை—

தூங்கவி னுருவினைச் சொல்லி னும்பரும்
 ஞங்கிய வழகி னுருவங்க காண்டலும்
 ஏங்கினன் மனநிலை யாதென் றுள்ளுவாம்
 வீங்கின மெலிந்தை வீரத் தோள்களை

[மிகுந்த அழகுடைய சீதையின் உருவத்தைக் கண்ட
 வுடன் ஏங்கிய இராவணனது மனநிலை எத்தகையது
 என்று என்னுடையம். மற்ற, அசைந்த ஆடுகின்ற அவன்
 உடலினது நிலையெப்பற்றிக் சொல்வதாயின் சொல்ல
 வாம்—அவன் வீரம் வாய்ந்த தோள்கள் மேன்மேல் மாறி
 மாறிப் பெருப்பதும் இளைப்பதும் ஆயின]

என்னுங்கால், உன்னுவதன் அருமையால் அவன்
 மனநிலையைச் செப்பாமல், தோள்கள் வீங்கி வீங்கி
 இளைக்கும் மெய்ப்பாட்டினை இயம்பி அவன் மன
 நிலையை ஊகித்துக்கொள்ளுமாறு கம்பர் நம்மையே
 நம்பி விட்டிவிடுகின்றார். முன்னுரைத்தபடி, அன்பின்
 உவகையால் அவை பூரித்தன வென்றும் ஆசையின்
 அல்லத்தால் இளைத்தன வென்றும் தோற்றல் அருமைய
 யன்றும்.

புனமயிற் சாயலி னெழியிற் பூநரைச்
 சனைமடுத் துண்டிசை முரலுந் தும்பியின்
 இனமெனக் களித்தனா தென்ப தென்னவன்
 மனமெனக் களித்தது கண்ணின் மால்வீழே

[வனத்தில் இரியும் மயில்போன்ற சாயலுடைய
 சீதையின் அழகினால், இராவணனது கண்வரிசை, மல்க
 வின் தேன் தங்கிய சனையினின்ற பருகி இசைபாடுகின்ற
 வண்டுகூட்டத்தைப் போல் களித்தது என்று எவ்வாறு
 சொல்வது? அவன் மனம்போலவே கண்களும் களித்தன
 வென்றே கூற இயலும்]

என, அவன் கண்களும் ஆசையோ டொருபோது
 பசிந்து கோக்கலும் அன்பினால் மறபோது இளகிக்
 காண்டலும் ஆயினவென்று சாற்றும் புலவர் அன்ன
 தற் கவன் மனத்தையே பீண்டும் ஒப்பாக்குகின்றார்.

போலின் நிலையையும் கண்களின் தோற்றத்தையும்
 தெரிவித்தபின் இராவணன் சிந்தனை சென்றவண்ணம்
 யாதென இளைச் செப்புகின்றார்.

அரைகடை யிட்டமுக் கோடி யாயுவும்
 புரைதபு தவத்தின்யான் படைத்த போதுமே
 நிரைவளை முன்னகையிற் றின்ற நங்கையின்
 கரையறு நன்னலைக் கடற்கொள் றன்னினுள்

[வநைய வரிசைகளை யணிந்த முன்கையை யுடைய
 னாய் இங்கு எதிர்பிழ்கின்ற இந்த கண்கையின் கரையற்ற
 நங்கலகரையிடு கடலிற்கு, குற்றமற்ற தவத்தினால் யான்
 படைத்த மூன்றரைக்கோடி ஆயுதமும் போதுமோ—என்று
 என்னினுள்]

சீதையின் நலன்களைக் கடலாக வைத்து அதயிற்
 குத் தான் முறையெய மூன்றரைக்கோடி ஆயுதமும்
 போதாதென்று வருந்துவதிலும் அன்பினது ஆர்வத்
 தின்பார் பட்டும். பின்னரும்,

தேவரு மவுன்னருந் தேவி மாரொடுங்
 கூவல்செய் தொழிலினர் சூடிமை செய்திட
 மூவுல கமுயிவர் முறைபி னையான்
 ஏவல்செய் தாய்ருவெ னினியொன் றுன்னினுள்

[தேவர் களும், அசுரர்களும் தங்கள் தங்கள் மனைவியா
 ரோடு குற்றமேவல் செய்து அதைமகோம்படி மூன்று உல
 கங்களையும் இச்சீதையானவர் ஆட்சி செய்ய காள் இனி
 இவருக்குக் குற்றமேவல் செய்து கடைத்தேயவுள்—என்று
 என்னினுள்]

சீதையைத் தன்னுடைமை யாக்கிக்கொள்ளும்
 ஆசையின் நித்தன்னை யே அவளுக்கும் அடிமையாக்கி
 அதனால் உய்யவேண்டும் என்று கண்க்கக்கொண்ட
 இது வஞ்சனையும்தோன் நெஞ்சத்துதிந்த ஒருமறு
 தாய்மையின் துளக்கமல்லது மற்றொன்று மன்று.
 'இவள்' என்னது 'இவர்' என்று உயர்வுப்பன்மையா
 துரைத்ததும் அந்தத்தினும் அவன் கண்மத்தின் உய
 ரத்தையே காட்டும். இதற்குமே, தவமேடும் தாங்கி
 வந்த இராவணனன்றி, அவன் தாங்கிய தவத்தின்
 மாணமே இன்னவாறு சிந்தித்ததுபோலும். ஆயி
 னும், இங்கனம் தான் கொண்ட கோலத்தின் தாய்
 மையால் தூண்டப்பெற்று இவ்விராவணன் சீதை
 யைப் பற்றிக்கொண்டு எருதுகலின்றியே அவர்க்குரவல்
 செய்து உய்பவையையாவாறே என அமர்தாம் மடிபு.
 தஞ்சி மருளாவண்டா. ஏனெனவோ,

உளைவறு தயார்குத் தொளியி தாமெனின்
 முனையெயி நிலங்கிடு முறவு வென்பநிற்
 தனையிழிற் குழலிவட் கண்டு தந்தவென் னுள்
 இளைபவட் களிப்பெருமன் னாசென் றெண்ணி

[வருத்தம்செய்யும் துயர்பொருத்திய காலத்திலேயே
 இவள் முகத்தின் ஒளி இத்தனைக் சிறத்திருக்குமாயின்,
 தோன்றும் பற்கள் பிரகாசிக்கப் புன்னகை புரியும் அழகு
 எத்தன்மையதாருமோ! கட்டவீழ்ந்த கூத்தலையுடைய
 சீதையை இங்கே கண்டு எனக்குக் காட்டித்தந்த என்
 தக்கைக்கு என் அரசினைக் கொடுப்பேன்— என்று என்
 னினுள்]

இது, போர்த்திருந்த பசுவின்மேல் வாயடங்கப்
 புவியே பேசும் பெற்றியது, தான் சீதையைப் பெற்றுத்
 தாய்க்கும் புத்தி இங்குத் தலையெடுக்கப் புகுகின்றது.
 'தனையிழிற் குழல்' இவள் கண்கள்தந்த எனப் பிந்தித்தக்
 கொள்வோமாயின், முன் செய்யுளில் இவர் என்று
 ரைத்த உயர்வுப்பன்மை நீங்கி, இராவணன் தன்னு
 டைய ஏற்றமே தோன்றும்படி சிந்தித்த பொருள்
 வியோந்து, இக்கருத்தைப் பின்னரும் வலியுறுத்தும்.
 முன் சீதைக்கு முறையெய்தரிந்த அரசினைப் பறி
 துத் இங்குத் தன் தக்கைக்குப் பரிசிலாய் பகாந்து
 விடுகின்றான். எனின் அன்பின் நற்றிறை ஒழிக்கஇனி
 இப்புன்மையோன்பால் பண்டைய ஆசைக்கடலே
 கால்கின்றார் தன்மையை,

ஆண்டையா னையபன வுன்னி யாசமேன்
 மூண்டெழு சிந்தனை முறைபி னோன்றனைக்
 காண்டலும் கண்ணினீர் துடைத்த கற்பினுள்
 கண்டெழுத் தருளுமென் றியிய கூறினுள்

[அத்தகையவன் அன்னவைகளை என்னி, ஆசையா
 னது மேற்பட முண்டு எழுமின்ற சிந்தனைப் பின்னரும் முறை
 கெட்டவனான இராவணனைக் கண்டவுடன், தன் கண்
 களிலிருந்து கிரைத் துடைத்துக்கொண்ட கற்பினாரடிய
 சீதை, 'இங்கே எழுத்தருளுங்கள்' என்று இனியமொழி
 களைக் கூறினாள்]

என வரும் இச்செய்யுள் ஐயமறக் காட்டுகின்றது. மாசுணர் தீண்டி, மாபந்த தன் மைந்தனைப் பாயினுட் சருட்டிவைத்துத் தமொற்றமிலளாகி, விரூத்துவந்த வாசீசருக்கு அமுதுசெய்யிக்க நேர்ந்த அந்தஅப்பூதி யடிக்களின் நன்மனை விடென்ன, இவ்வனிதைபும் இங் குப்பொய்யேதத் துறவியை உபசரிக்குங்காலம் தன் துயர் தோன்றுவண்ணம் கண்ணீர் துடைத்த கற்பின யினால்.

இராவணனும், மூண்டெழு மோகத்தினனும் அவ னிழைத்த வழிபாடு வந்தனைகளை ஏற்று அந்தத்தாய் சாஸியின் இருந்தபோழ்து

நடுக்கின மலைகளு மாது நாவலிற்
தடக்கின பறவையும் விலங்கு மஞ்சின
படங்குறற் தொதுக்கின பார்ப்பும் பாதகக்
கமிந்தொழி லரக்களைக் காணும் கண்ணினை

[சுடியுதொழில் புரியவிரும்ப இராவணனைக் கண்ணிற் கண்ட அளவிலே, மலைகளும் மாமும் நடுக்கின, பறவை களும் குரல் அடங்கி ஒடுக்கின, யிருகங்களும் அஞ்சின, பாம்புகளும் படங்களை ஒடுக்கிக்கொண்டே மறைத்தன]

என அந்நிலையின் கொடுமையை அறையினார் கம்ப பார். இதனை, "கொடிய செயல்களைச் செய்யும் அப் பாரணியக் கண்டு ஜனத்தானத்திரிந்துருத் மரங்கள் அசுசயவிலங்கி, காற்றும் அடிக்கவிலங்கி; அவன் தனது சிவந்த கண்களால் சிதைப்பைப் பார்த்த பார்வையைக் கண்டு பயந்த வெகு வேகமாக ஒலிம் கோதாவரி நதி யும் தனது வேகம் அடங்கிற்று" என வுரைத்த அல் வான்மீகமுனிவர் வாக்கினின்றே கம்பர் வாங்கிக்

கொண்டிருக்கின்றார். எனினும் இராவணன் வருகையோடு நிகழ்ந்தனவென்று உடனாவால் கூறப்பட்ட இவைகளை, இராவணன் வந்தும் அவன்பால்புரண்ட அன்பின் அலைகள் புரண்டவரையிடும் பேசாமல், அவன், "ஆசனமேல் மூண்டெழும் முறையிலேன்" ஆனபின்னரே நிகழ்ந்திய இது, தன் கருத்திற்கேற் புடைப் பெற்றியில் இடம் பெயர்த்து அமைக்கின்ற கம்பர்தம் நாடகவாற்றலிற் சுவையடக்க காட்டுகின்றது. சிற்றன்றை சொற்கிணங்கி வளஞ்செல்வான் இரா மன் விடைகொள வந்துநிற்க, "நீன் வெண்கொற்றக் குடை எங்கே, மஞ்சைப் புனிதநீரால் உன் குஞ்சி ஏன் நனைந்திலது, அரசிற்சூரிய அங்கங்கள் ஒன்றும் உன்பால் காணாததற் கென்ன காரணம்" என வான் மிக்கதில் சிதை விளையிருக்க, தன் மனையாளொருத் தியின் கண்களுக்குத் தன் நாயகனது செல்வத்தின் நிலைமையேறுபாடு தோன்றலாகா தென்றும் தன்மை பேர்க்கிய கம்பர், இவ்வுரைகளைச் சிதை வாயினின்ற பெயர் த்தெடுத்த, குழைமக்கின்ற கவியின்பிற் கொற்ற வெண் குடையுமின்றித் தன்பால் வந்த இராமனை நோக்கிய அன்னைபாம் கோசலைக்கே, "புனைந்திலன் மெளவி குஞ்சி மஞ்சைப் புனிதநீரால் நனைந்திலன் என்கொல்" என விழைபுமார் ஐயமார்ப்பு. கம்பர் மாற்றினார். இருநூல்களிலும் சொற்களொன்றே, அச் சொற்களுக்குரிய பாத்நிரங்கன்தாம் அங்கு மாறின. இங்கு, மரம் மூடகுடையின. புருத்த நிலையொன்றே, காலந்தான் சிறிது மாறியது. ஆயினும், இத்தகைய மாற்றங்களுக்குத் தூண்டுகின்ற கம்பர்தம் காட்சித் திறமையோ சிறியதன்று.

கலித்தொகை

[509-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

பாலைக்கல் 16.

திருநதற் பகைவர் காட்டைக் காக்கரும்பொருட் டெத்தலைவன் பிரியப்போவதைத் தலைவி உணர்ந்துநடுங்கினால். அதனைக் கண்ட தோழி, தலைவனையடைந்து தலை சியினது ஆற்றாமையையும் அவன் பிரியின் அவன் இழப்பனவற்றையும் எடுத்துக் கூறி அவன் செல்வை விலக்கினார். பின்னர் அவள் அச்செய்தியையும் தலை விக்குக் கூறியதைக் கூறுவது இச்செய்யுள்.

படைபண்ணிப் புனையவும் ப்ரமான்ட பலவினைப் புடைபெயர் தொடுங்கவும் புறஞ்சேர வுயிர்ப்பவு முடையதை யெவன் கொலென் னுறநாற் தவரவயி னடைசெல்லாம் நளியேங்கி நடுங்கற்கா னறுதுதால்!

நெல்லெழி ரெழிலிவே யெழுமுப்பத் துறந்தளி வல்வினை வயக்குதல் வலித்திமல் யடைமுறிற் முகையிற்றுக் கீள்க்கி ரவிரிமதி நிறைவுபோ னிலையாது காளிறு நெகிழ்போடு நலனுட னிலையுமோ?

ஆற்றலோ யடவீவ னளியிவாட வகன்முரி சேற்றற்குச்சா நெருபொருண் முயமின்! முயல்வனவை காற்றற்குச்சா னளிபொய்கை யடைமுறிற் முகையிற்றுக் கூற்றாழ்போற் குறையுடேம் வாழ்காளு நிலையுமோ? லகையெழில் வளப்பெஞ்ச வரைபோக வலித்துரி பகையறு பயவினை முயமின் முயல்வனவைத் தகைவனெடு புதிதண்ணத் தாதவிழ் தண்போதின முகைவாய்த்த தடம்போலு மினமையு நிலையுமோ?

எனவாங்கு,

பொருக் தியான்றுவேட்டப்பொருள்வயி னீனைத்தசொற் றிருந்திய யாக்கையுண் மருத்துவ னூட்டிய மருத்துபொருள் மருந்தாகி மனதுவாய்ப்பப் பெரும்பெயர் மீளி பெயர்ந்தனன் செவ்வே!

(தரவு)

(வரி. 1 - 4) படை பண்ணி - (தலைவர் தம்) ஆயுதங்களைத் துடைத்து, புனையவும் - (அவற்றை) அவல்களிக்கவும், பா மான்ட - அகலம் மிகுந்த, பல அனை - ஐந்து அனைகளைக் கொண்ட படுக்கையிலே, புடை பெயர்த்து - (அவர்) ஒருபக்கமாக ஒதுக்கி, ஒடுக்கவும் - ஒடுக்கித் திடக்கவும், புறம் சேர - (நீ அவர்) முதுகைச் சேர்த்த படுக்க, உயிர்ப்பவும் - (அவர் அது கண்டு, 'ஏரே படுக்கையிலும் பிரித் துவிடக்கப் பொறுது இம்மணம் அண்க் துவிட்கின்ற இவன் நாம் காடு இடையிட்டப் பிரித்தால் என்னம் ஆற்றியிருப்பார்? எனது நினைத்துப்) பெருமூச்சு விடவும், உடையதை எவன் என்று - (நீ அது கண்டு இவர் தம் மனத்திற்) கொண்ட காரியம் யாதோ என்று எண்ணி, ஊறு அளந்து - (உம் கூட்டத்திற்கு) இடையூறு (வருமென்று) அனுமாளித்து, அவர் வயின் - அத் தலைவரிடம், கடை செல்லாம் - (அன்பு கொண்டு செய்யும்) செயல்களைச் செய்யாதவளாம், களி எங்கி நடுக்கல் - (நீ) மிகவும், எங்கி நடுக்காதே! நறு ததால் - கல்ல நெற்றியையு டையவனே! உடையதை என்பது திரிசொல். கொல், காண்-அசைகள்.

படைபண்ணிப் புனைதலை,

வேலும் இலங்கிலை துடைப்ப பலகையும்
வேலி குட்டி மணியணி பல்வே — (சுற்றிணை, 177)
என்பதனால் அறிக.

பள்ளியறையில் தலைவரும் தலைவியும் தனித்தனியாகப் படுத்தறங்குதற்கு இடம் குறுகிய இரண்டு கட்டிடங்களே யன்றி, இருவரும் சேரப்படுதற்கு அசகன்ற தொகு கட்டிடமும், அதன்மீது மயிர்க்கேணம், இவலின்பஞ்சு, செம்பஞ்சு, வெண்பஞ்சு, அன்னத்தாவி என்னும் ஐவகை அணிகளின் அடுக்கும் இருத்தலின், 'பாமாண்ட பலவணை' என்றார். 'முத்தரூபன் மடுத்த செல்வத் தமனி மூன்று' என்றார் சித்தாமணியிலும் (838)

(தாழிசை)

(வரி. 5 - 8) தொடல் எழில் தொலைபு - முன்னைய அழகு கெட்டி, இவன் துயர் உழப்ப - இவன் துன்பத்தால் வருத்தும்படி, துறத்து நீ - (இவனை) நீங்கிப்போய் நீ, வல்வினை - வலிதாசிய காவலினால், வயக்குதல் - (திறை தந்த பகைவர் காட்டை) விளங்கச் செய்தற்கு, வலித்திமன் - தணிகின்றாய் பெரிதும்! வலிப்பு அளவை - (அங்கணம் நீ) துணியும் காலத்தில், வீசு கதிர் அவிர் மதி சிறைவு போல்-நீண்ட கதிர்கள் விளங்குகின்ற சக்திரைந்து சிறைவு (காணடைவீத் குறைவது) போல, நிலையாது - நிலை நிலவாமல், காசினும் - கெழிப்பு நூமல் கலன் - காந்தோறும் (தன்னிலை) குலைந்து கெடும் அழகு, உடன் நிலையுபடும் - இவளுடன் நிலைபெறாமோ?

(வரி. 9 - 12) ஆற்றல் கோய் - வலிமையை உடைய (காம) கோய், அட - வருத்தவாலே, இவன் அணி வாட அகன்ற நீ - இவன் அழகு கெடும்படி நீங்கி நீ, கோற்றம் சால் - புகழ் மிக்க, தொகு பொருள் - நிராண்ட பொருளை (த் தேடுதற்கு) முயறிமன்-முயல்கின்றாய் பெரிதும்! முயல்வு அளவை - (அங்கணம் நீ) முயலும் காலத்தில், காற்றம் சால்-மணம் மிக்க, களி பொய்க்கை அடைபெறாமையையுடைய பொய்க்கையை அடைபட்டதான், முநிர் முகையிற்கு கூற்று - முநிர்க்க் (தாபரை) முகைகளுக்குக் கூறுகளாகிய இடழ்களின்; ஊழ்போல்-உநிர்வைப்போல், குறை படுதல் வாய் காணும் - குறைத்து கொண்டே வருகும் வாழ்காணம் நிலையுமோ - (இவளுடன்) நிலை பெறாமோ?

(வரி. 13 - 16) வகை எழில் - (இவனது) அவயவங்களின் எழிலும், வணப்பு - கட்டடமும், எஞ்சு - குறையும் படி, வரை போக - மலையிடத்துப் போக, வலித்து நீ - துணிக் தூநீ; பகை அறு பயம் வீணை - பகை அறுதலைப் பயனாக உடைய தொழிலில், முயறிமன் - முயல்கின்றாய் பெரிதும்! முயல்வு அளவை - (அங்கணம் நீ) முயலும் காலத்தில், தகை வண்டு - அழகை உடைய வண்டுகள், புதிது உண்ண - விருத்த உண்ணும்படி, தாது அவிழ் - தேன் (தோன்ற) அலர்கின்ற, தன் போதிந் முகை - மெல்லிய போதனாகிய அரும்புகள், வாய்த்த - பொருத்திய, தடம் போலும் - தடாகம் (காந்தோறும் நீர் குறைவது) போலும், இளமையும் - (காந்தோறும் குறைத்து கொண்டே வருகின்ற) இளமையும், நிலையுமோ - (இவளுடன்) நிலைபெறாமோ?

எழிலாவது - இது வளர்க்கு திர்த்ததன்; இன்னும் வளரும் என்பதுபோன்ற காட்டும் பொலிவு.

போது - பெருமையும்
தாது - தேன் (பட்டினப்பாலை 152-வரியின் உரைமைய கோக்குக.)

(தனிச்சொல்)

என - என்று, ஆகுரு - அகை

(கரிதகம்)

(வரி 18-21) பொருத்தியான் - (தலைவனை) அடைத்து யான், தான் வேட்ட பொருள்வயின் - அவன் விரும்பிய பொருள்பற்றி, நிலைத்து சொல் - நிலைத்துச் சொன்ன சொற்கள், திருத்திய யாக்கையின் - (சல்வினையால்) திருத்திய உடம்பிலே, மருத்துவன் ஊட்டிய மருத்து போல் - மருத்துவன் செலுத்திய மருத்து (பயன் தருமாறு) போல, மருத்து ஆகி - (சல்ல) பரிசாரம் ஆகி, மணன் உலப்ப - (கம்) மணம் மகிழும்படி, பெரும் பெயர் மீனி - பெரும் புகழையுடைய தலைவன், பெயர்க்கதனைச் சொல்லு - தவிர்த்தனை போக்கை.

பழவினையால் வருகும் பணிகள் மருத்துவன் ஊட்டும் மருத்தால் திராவாதலின், 'துருத்திய யாக்கையின் மருத்துவன் ஊட்டிய மருத்து போல்' என்றார்.

இது பாலைத்தினை யாகலின், தலைவன் மீனி எனப் பட்டான்.

காற்று மழை

Shakespeare—"The Tempest"

அங்கம் 2. களம் 1.

[508-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

ஸ்பஸ்ட்டியன்:—என்னே இவ் பெற்றாரை இது!— எவ்வகை இயம்புகின்றீர் நீ? என் முன்னேன் மகன் ட்யூனிவிற்கு அரசியா யிருப்பது உண்மையே. அங்கனவே, கேபல்விற்குப் பின் னுரிமைபுடையானும் ஆவான். இத்தீதகங்களுக்குக்கிடையே சற்றே இடமும் உளது. (6)

அன்டோனியா:—அந்தக் க்ளாரிபல் எங்கணம் எங்களை கேபல்விற்கு மீள அளப்பான் என இடைபுள அந்தத் தூரத்தின் ஒவ்வொரு முழுமும் வாய் வீட்டுக் கதறுவன போல்கின்றன (2). ட்யூனிஸ் வலிலேயே இரு (3), ஸ்பஸ்ட்டியன் கண் மீறித்தும் கொள்ளட்டும் (4). இவர்களை இப்பொழுது பற்றிக்கொண்டிருக்கிறது மாணியே என வைத்துக் கொள். மற்றென், இப்பொழுது திருப்பதனினும் இவர் அதிகம் கெட்டிருக்கப்போவதில்லை (5).

(1) உன் தமையனைக் கொன்ற அவனது அரசினை நீ கைக்கொள், என்னும் கருத்தை கேர்முசுமாகச் சொல்லக் கூடிக் கூடிக் அன்டோனியா விளக்கமில்லாச் சில வற்றை வளைத்துவளைத்துப் பேசுவதன் பொருளை அறியாதவன்போல் ஸ்பஸ்ட்டியன் இவ்வாறு வியத்தாரக்கின்ற குணியும் இவனுக்கும் அச்சொற்களின் போக்கு எவ்வகைத்து என்பது ஒருவாறு தெரியவந்திருக்கவேண்டும். எனினும் அவன் வாயினின்றே வெளிப்படையாக வரட்டுமென்று, அன்டோனியா சொன்ன விடயங்களை எடுத்துக் கூறி, அதன் முடிவு என்னவென்று கேட்கின்றான். கேபல்விற்கும் ட்யூனிவிற்கும் இடையே சிறிதுதூரம் இருக்கின்றது. உண்மையே; ஆயினும் அத்தகைய என்னிட்பரிசுண்ட். இறந்தேபோயினும் ஆனால், ட்யூனிவிற்கு அரசியாயிருக்கும் க்ளாரிபல், அவளையோவிற்குப்பின் கேபல் அரளின் உரிமையை வந்து ஏற்றுக்கொள்ளாமட்டானா? என்பது பொருள்.

(2) இத்தனைத் தூரத்தை அவன் எவ்வாறு கட்டு மீள இயலும், என்பது பொருள். அவன் வராமட்டான் என்ற இடைக்கிடத்தீராமே மறக்கின்றது என்வன்றான் அன்டோனியா.

(3) ட்யூனிஸ்விலேயே இரு, என்று க்ளாரிபல்லுக்குச் சொல்லுவதுபோல் சொல்கின்றான். க்ளாரிபல் ட்யூனிஸ்

தூக்குகின்ற இவனாவது நன்றாக கேட்பல்லை ஆள வல்லவர்கள் இருக்கலாம்; இரத்தக் கண்ணாலோ வைப்போன்றே அத்துணை வித்தாரமாகவும் வீணையும் பிதற்றவல்ல பிரபுக்களும் இருக்கலாம். அத்தனை ஆழ்ந்து களையும் ஓர் அண்டங்காக்கையானே செய்யவல்லீன (6). ஜியோ, யான் தாங்கும் இம்மனத்தை நீயுந்தான் தாங்கலாகாதா (7)? உன்னாடய முன்னேற்றத்திற்கு என்ன தூக்கம் இது (8)? யான் இயம்புவதை அறிந்துகொள்கின்றாயோ?

ஸ்பஸ்ட்டியன்:—கொள்கின்றேனென நினைக்கின்றேன். அன்டோனியா:—ஆயின், உனது இந் தல்லிதீர்ஷ்டத்தை எவ்வாறு எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்கின்றது உன் சித்தம்?

ஸ்பஸ்ட்டியன்:—உன்னுடன் பிறந்த ப்ராஸ்பிரோவைத் தாத்தி நீ அவள்பதவியைப் கைக்கொண்டதை நினைவுகூர்கின்றேன்.

அன்டோனியா:—ஆம். எனது ஆடைகள் எவ்வளவு நன்றாக என்மீது முன்னிலும் அழகு அமர்கின்றன பார்; என் தமையனது ஊழியர் அப்பொழுது என் தோழியா யமைந்தனர்; இப்பொழுதோ அன்றார் எனது ஆட்கள் ஆயினார்.

ஸ்பஸ்ட்டியன்:—மற்றும், உன் மனச்சாக்கியோ?

அன்டோனியா:—ஓ! ஐய, எங்கே கிடக்கின்றது அது? குதிரைலின் பித்தவெயுமென்று அது, என்னைச் செருப்பினால் பூசுத்திவைக்கும். மற்றும், இரத்தத்தெய்வத்தைநான் என் மார்பகத்தே உணர் கின்றேனவேன். (9). எனக்கும் மிலானுக்கும் இடையே நிற்பது இருபது மனச்சாக்கிகளாயினும் அவை தாம் இடுக்கண்செய்வதன்முன்னர் கரைத் துறகு வாகட்டும் (10). இப்போது இவன் போல்வது போன்றே இருந்தனனாயின், தான் கிடக்கும் தரைமீறும் மிருத் தகவு யாதுமன்றி இதை கிடக்கின்றான் நின் தமையன் (11). அன்னவனை, எவல்செய் இவ் வெல்லினை, அதன் அங்குலம் ஒரு மூன்று, என்நென்றுப் பாயலிற் கிடத்தி விடக்கூடும். நீயும் அன்னவரே செய்து, இப்பண்டைத் துண்டத்தை, விவேகத்தின் இவ்வருவத்தை, நமது நடத்தையை இயுத்தரைக்காவண்ணம், சிரத்தாம் தொழைபு இமைமுட இயற்றி விடலாம். (12). ஏனையோர் அனைவரும் என்றாலோ, பூனை பாவை நக்குவதுபோல் அவர் அலாநெறிக் குறிப்பினை உட்கொள்வார். இத்தரேத்திற்குரியவென்று நாம் இயம்பும் எந்தக் காரியத்திற்கும் என்றபடி கடிக்கையை என்னுமார் அவர். (13)

ஸ்பஸ்ட்டியன்:—நின் செய்தியை, அருமை நண்பர், என் பிரமண மாட்டும்; நீ மிலானை அடைந்து போன்றே நான் கேட்பல்லிற்று வழிக்கொள்வேன். (14). நின் வானினை உருவிக்கொள்: நீ தெலுத்தும் திறையினின்ற ஒரு குந்து உன்னை விசேய்க்கும். (15). அரசனேன் யான் நின்றால் அன்பு கூர்வேன்.

அன்டோனியோ:—ஒருங்கே உருவிக்கொள். எனது கையினை உயர்த்துங்கால், கண்ணாலோவென்மீது விழ்த்தற்கு நீயும் அவ்வாறே போவாய்.

[சுருபும் ஒதுக்கி இருவரும் உரையாடுகின்றனர்.]

விலேயே இருக்கட்டும், நீ உடனே வேண்டியவைகளைச் செய்துகொள்—என்று ஸ்பஸ்ட்டியனுக்குக் கூறுகின்றன். (4) இவர்களை—அவரன்னோ கண்ணாலோ முதலியவர்களை.

(5) இப்பொழுது இவர் முற்றிலும் செத்தவர்களே போல் கிடக்கின்றாராதலின், உண்மையின் செத்தவர்களுள் அதனால் இவர்கள் ஒன்றும் குறைவைத்ததாகக் கூறுவதற்கில்லை—என்பது பொருள். ஆயினும் அதன் பொருள் தம் அன்டோனியாவின் வாயில் மயக்கத்தின் கிடமாயிருக்கின்றது.

(6) கரைதல் - பேசுதல். ஆழ்ந்த தொண்டையில் பேசுவதன் இவன் பேசுகின்ற பொருளின் ஆழம் ஒன்று மில்லை. இதனில் அவன் அண்டக் காக்கையை ஒக்கின்றான். அவன்லோவையும் கண்ணாலோவையும் கொன்ற பிறகு நீ அரசனாக, நான் கண்ணாலோவிற்குப் பதிலாக நான் அண்டக்காக்கையைப் பேசும்படிக்கி உனக்குப் பிரபுவாக்கக் கருதல்கின்றேன்—என்பது பொருள். அவ்வது முதலில் போன்ற இவ்வாக்கியம் இரத்தப்பிழையும், “கண்ணாலோ அவான்லோ விற்கு மொழிபெயர், காரண உனக்குப் பிரபுவானி, அண்டக்காக்கையோல் உன் பக்கத்தில் வீணே பிதற்றிக்கொண்டிருப்பேன்” என்றும் பொருள்படலாம்.

(7) என்னைப்போல் நீயும் எண்ணவாகாதா—என்பது பொருள்.

(8) உலகமழக்கில், முன்னேற்றம் அடைய முயல்வதெல்லாம் இப்பொழுது அங்குத்திருப்பவர்களைச் சிறத்தது அபகரித்துக்கொள்வதே யாகி முடிவதன்றி வேறில்லை என்பதை வேக்கல்பியர் இங்குக் காட்டுகின்றார். “ஐடுலியல் ஸீலர்” என்றும் காட்டுகின்றார், விடுதலை சந்தர்ப்பம் அடைய இயக்கக்கண்ணின் பொய்மையைக் காட்டினார்.

(9) மனச்சாக்கி யாதென்பது அறிவேன்; அப்படி ஒன்று இருக்கவும் இயலாது. காலில் பித்தவெயு இருந்தால், உறுத்துவது உணர்ந்து செருப்பும் உடர்ட்டிக்கொள்கின்றேன். அந்நணம் ஒன்றும் மனதில் போத்தக் காண்கிலேன், மற்ற ஏன் மனச்சாக்கி உன்டென்று வீணே கூசுவேண்டும்—என்பது பொருள். மனச்சாக்கியை இங்கு அன்டோனியோ, “தெய்வம்” என்று குறிப்பிடுபதாகிசும்.

(10) மிலான் அரசனை நான் என் தமையனிடத்தில் இருந்து அபகரித்துக் கொண்டிருப்பேன் என் மனச்சாக்கியொன்றும் இடையூறு செய்யவில்லை. ஒன்று அன்றிப் பல் மனச்சாக்கிகள் இடையே இருந்தாலும், அவைகளை நான் சந்தண்டைப்போல் (அல்லது பணியைப் போல்) கரைத்துவிட்டு என் காரியத்தை முடித்துக்கொள்வல் வேன்—என்பது பொருள்.

(11) இவன் போலவது போன்றே இருத்தனியின்,—தூக்குகின்ற இவன் பார்வைக்கு செத்து கிடப்பவன் போலவே தோன்றுகின்றான். இனி, இவன் தோன்றுகின்ற படியே ஆகியும்வீலானாயின் (அதாவது, இரத்தவீலானாயின்)—என்பது பொருள். இவன்—அவரன்னோ, தான் கிடக்கும்... கிடக்கின்றான்—இவன் சாவலாயின், இவன் கிடக்கும் மண்ணிற்கும் இவனுக்கும் வேற்றுமை இல்லாமலொழியும், என்பது கருத்து. முதலாவது போன்றே இம் மொழிப்பொய்ப்பிலும் வாக்கியத்தின் அமைப்பின் தெளிவற்றிருக்கின்றது. கரவுகையே தெருகினர்கள் தெளிவுறும் பேசலருமை.

(12) பண்ணைத் துண்டம், என்பது கண்ணாலோவைக் குறிக்கின்றது. வயது முதிர்ந்த முதியவன் என்பது தோன்ற “பண்ணை” என்றும், சூப்பினால் ஒடுக்கிய அவன் உடலைத் “துண்டம்” என்றும் இசுக்கின்றான்.

விலேகத்தின் உருவம், என்பதும் கண்ணாலோவைக் குறிக்கின்றது. மிருத்த அறிவாளி என்று தன்னைக் கருதியிருக்கின்ற இத்தவனை நீ குத்திக் கொன்றுவிட—என்பது பொருள். அவனைக் கொல்லலாம் விட்டோமானால், நாம் செய்கின்ற தவறுகளைப்பற்றித் தாமதமாகக் கடித்து பேசுவான்; அது கூறும் செய்யாவண்ணம் அவனையும் கொல்லவேண்டும் என்பது அன்டோனியோ கூறுகின்ற காரணம்.

(13) அரசனையும் கண்ணாலோவையும் கொள்வது போதும். மற்றவர்களைக் கொல்லவேண்டாம். ஏனெனின் அவர் நம் கருத்திற்கு இசைத்து நாம் கேட்கும்படியே நடந்துகொள்வார். பாவைக்கண்ட பூனைபோல் நம் குறிப்பை காடிக்கொள்வார். பத்துமணிக்கு நாம் ஒரு காரியத்தைச் செய்யவில்லை என்பதால், கடிக்காரம் அடித்தது எட்டே

[மிருக்குப் புலப்படாமல் ஏரியல் மீண்டும் வருகின்றது.]

ஏரியல்:—என் தலைவன், தனது நண்பனும் நீ படமிருக்கும் இடமினைத் தன் விஞ்சையால் முன்னறிந்து, அவர்களை உயிருடன் இருக்க வைக்க,—இல்லியேல் தான் எண்ணிய காரியம் இறக்கும்மாதலின்—என்னை அதுப்பிரயிருக்கின்றான்.

[கன்ஸாலேவின் காத்தருகுபாடுகின்றது.]

இங்கே நீயோ குறட்டைவிட்டு

யாதும் அறிபாய் கிடக்கையிலே

தன்னின் காலந் தாண்டுகொள்ளும்

கொட்டாக் கண்ணின் சதியேகான்

நின் நன் உயிர்மேல்விறைநாள்

சற்றே நினைவு வைப்பாயேல்

மக்குந் துயிலே உதறிவிட்டு

எழுமாய் எழுவாய் சாக்கிரகை.

அன்டோனியோ:—ஆயின், நாம் கடிதின் முடிப்போம்.

கன்ஸாலே:—(கண்விழித்து) இப்பொழுது, நல்ல தெய்வந்தான், வேந்தனைக் காயின்! (ஸபஸ்டியனைபும் அன்டோனியோவையும் பார்த்து) ஏன், என்னவித இப்பொழுது! (அலாஸ்ஸோவை அணுகி) ஹோ, எழுந்திரு! (ஸபஸ்டியனைபும் அன்டோனியோவையும் நோக்கி) ஏன் உருவிய வாணினாய் நிமிசின் தீர்? இரத்தக் கோரத்தோற்றம் எற்றுக்கு? (16).

அலாஸ்ஸோ:—(கண் விழித்து) நிகழ்த்து யாது?

ஸபஸ்டியன்:—நின் தாயிலினைக் காத்து நாங்கள் இங்கே நின்றிருந்தபோது, இப்பொழுதுதான், ஆழ்ந்ததோர் முக்காரம் வெடிக்கக் கேட்டோம் (17), எருதுகளைப் போல், அல்லது சிக்கக்களைப் போல வெண்ணலாம் (18). நினைவு அது எழுப்பியவியையா? என்னுடைய காதினை அது மிக மிக உக்கிரமாய் இடித்தது.

அலாஸ்ஸோ:—நான் கேட்கவில்லையே ஒன்றும்.

அன்டோனியோ:—ஆக! அரசுக்கள் செவியினை வெருட்ட வல்லதோர் முழக்கம், பூகம்பம் விளைப்பதற்கு மது போதுமானது! சிக்கத்தின் ஓர் முழு மந்தையின் கர்ச்சனையே யது நிச்சயம் (19).

அலாஸ்ஸோ:—கேட்டனையோ இதனை—நீ கன்ஸாலே?

கன்ஸாலே:—என் மானத்தின்மீ தாணை, ஐயனே, முரலல் ஒன்று யான் கேட்டேன். அற்புதமாய் மிருத்தது; என்னை எழுப்பியது (19). நினைக்கக் குறுக்கினென், ஐய, கத்தினென். என் கண்கள் நிரந்தப்போது இவர் படைக்கலன்கள் உருவியிருக்கக் கண்டேன். இரைச்சல் ஒன்று இருந்தது, அது உண்மையே (20). நாம் தற்காத்து நின்ற நேலம், அல்லது இந்நிலத்தினை ஹிட் நாம் அகல்வதும் நலமாம்: நமது படைக்களை உருவிக் கொள்வோம் (21).

அலாஸ்ஸோ:—இந் நிலத்தினின்றே படைத்திச் செல். என் ஏழைமைந் தனக்கு இன்னும் நாம் தேடல் செய்யோம்.

கன்ஸாலே:—கடவுளே அவனை இவ்விவற்குகளினின்றே காக்கட்டும். நிச்சயம், அவன் இத்தீயினில் இருக்கின்றான் (22).

அலாஸ்ஸோ:—நட நீ, தொடர் தகல்வோம்.

[எவ்ளோருப் போகின்றனர்]

ஏரியல்:—யான் செய்ததை என் தலைவன் பராஸ்ப்பிரோ அறியட்டும். மற்ற, வேந்தே, நின் மைந்தனை அறிவித்து மேற்செல்க.

போகின்றான்.

முதற்களம் முற்றிற்று.

யானுடும், பத்தே அடிக்கத்தாம் எண்ணினாரெனக் கூறி கம் சுருத்தை கடத்திவகைக் விரைகின்ற பெற்றியோர் இவர்—என்பது பொருள்.

(14) நீ உன் தமையனைப் பெயர்த்து அசுநியிலானுக்குத் தலைவனான அந்தச் செய்தியையே பிராமணமாகக் கொண்டு காணும் என் தமையனைக் கொன்ற கேடல் விரிந்து அரசனாக இளைசின்றேன்—என்பது பொருள்.

(15) என்னுடைய இரப்பத்தின்பொருட்டு நீ உன் தமையனைக் குத்திக்கொல்வதற்கு நாபக, நீ இனித்திறைசெலுத்தாமல் உன்னை விடுவித்து விடுகின்றேன்—என்பது பொருள்.

(16) கோரத்தோற்றம் எற்றுக்கு—என் பேய்போல் கோரமாகத் தோன்றுகின்றீர்.

(17) முக்காரம்—எருது கத்தும் ஒலி. வெடிக்க—திடீரென்று வெடித்ததுபோல் ஒலிக்க.

(18) சொல்லாதபொய்யாதலால், எருதின் ஒலிகேட்டுவானுருவி நிற்கல் ஒல்லாது என்பது உணர்த்தல், எருதுகள் எந்ததைச் சிக்கக்கன் என்று மாற்றிக்கொள்கின்றான்.

(19) ஸபஸ்டியன் சொல்லிய எருதின் முழக்கத்தை விட்டுவிட்டு அன்டோனியோ, சிக்கமந்தையின் கர்ச்சனையே என்று நினைக்கின்றான். எருதாக்கிச் சிக்கமாகிப்பின் சிக்கத்தின் மந்தையாகித் திருப்பிடுமே, பொய் வளரும் செஞ்சினர்கள் காப்பெருக்கும்வகை ஆவது அவரால் அனுபவித்தினிற்றே அறியக்கிடக்கும் தர் உண்மை. இவ்வண்ணம் ஒன்றினை மேல்மேல் கவலை கோரவெதல் வாம் பொய்யே என மதிப்பது பெரும்பாலும் பிழையாகாது.

(20) என் மானத்தினீய்து ஆணை 2 என்பது, ஓர் ஆங்கில வழக்கு; ஒருவன் தான் சொல்லுவருவதை உண்மையென்று கேட்டபவர் கொள்வனவேண்டும் என்று குறிப்பிடப்படாது. ஆணையிட்டு ஒன்றை வற்புறுத்தும் அத்தனைவண்மை இவ்வழக்கிற்கில்லை. முரலல்—வண்டுகள் செய்யும் சீக்காரம் போன்றவொலி. ஏரியல் தன் காதிப் பாடிய வெளியை இவ்வண்ணம் செப்புகின்றான் கன்ஸாலே.

(21) ஆயினும் அவ்விரைச்சல் சிக்கத்தின் கர்ச்சனையன்ற, என் காத்தரு முரன்ற ஒலியே—என்று கன்ஸாலே தன்னுள்ளே நினைத்து, ஸபஸ்டியனும், அன்டோனியோவும் உருவிய வானினாய் நின்ற அந்நில சேரி தன் மெனையும் சுருதியிருப்பான்.

(22) அன்டோனியோவும் ஸபஸ்டியனும் சமீபியல் எதிர்த்தால் தோணிகள் காத்துக்கொள்வதற்குக் கன்ஸாலே, தான் கொண்ட சகலகையெளிப்படுத்தாமலே, வானை உருவிக்கொள்வதற்குச் செய்துவோர் குழப்பியது.

திறிப்பு:—அன்டோனியோவும் ஸபஸ்டியனும் இத்தனைப் பாதகம் செய்யவல்ல தீயரு என்பதைக் காட்டும் வண்ணம், இக் களத்தின் முதலில் அவ்விருவரும், மகனை இழந்து அரசன் வருத்தம் நிலையாய்க் குதகாமல், கன்ஸாலே முத்தவியோரது இளிரை இகழ்த்து பரிசெக்கும்படி கேட்கல்ப்பயர் அமைத்தனர்.

அன்டோனியோவுடன் சேர்க்கதால் ஸபஸ்டியன் கொடையின் எது எண்ணலாகாது. ஸபஸ்டியனும் இயற்கையில் கொடியோனே. மிளானிலிருந்து ப்ராஸ்ப்பிரோவைத் தூரத்துக்கு ஸபஸ்டியனும் உடன்பட்டு உதவியுடன் என்பது பின் வரும் (அங்கம் 3, காணம் 3) ஏரியலின் கூற்றுத் தெரிவிக்கிறது. ஆதலின் சிற்றினக் கயவர் இருவர் ஒருவரு சேர்க்கதால் இரத்தச் சதிக்கு இடங்கிடைத்ததெய் நி, சிற்றினக் சேர்க்கையால் கல்வோன் ஒருவன் தன் இயற்கைதிரிந்து பொல்வாற்கு புரியப் புகுந்த பரிசெய்து இது. வள்ளலார் சுருத்து யாவது பரிசெய்தும், கேட்கல்ப்பயரோ, தெருந்து நாம்வலர் சிறியவரைச் சேர்க்கதால் இயற்கைகெட்டபுறவர் என்று கம்பவில்லை. 'ஜூலியல் வளர்' என்னும் நாடகத்தில், ப்ருட்டல் காலவியல்வால் திரிக்கப்பெற்றான் என்றெண்ணுவதற்கு இடமில்லை என்பதற்குரிய காரணக்களைச் சொன்னவாண்டு இவ்விதங்களில் அக்காரம் மொழிபெயர்த்து வந்தபோது வரைந்த குறிப்புக்களின் இணைபும். கம்பர் சுருத்தும் இன்னதே என்று உத்தமம் எல்லார்களில் வந்தான (2-வது வரம்பும், 618-வது பக்கம்) கம்பராஜாயன் கட்டுரையொன்றில் விளக்கப்பெற்றிருக்கின்றது.

யாப்பிலக்கணம்

[512-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

விருத்தம்

முந்திய இதழில் விருத்த வகைகளுள் ஒன்றாகிய வெளிவிருத்தத்திற் குரிய இலக்கணத்தைக் கற்றோம்; இவ்விதழில் ஆசிரிய விருத்தம், கலி விருத்தம், வஞ்சி விருத்தங்களுக்கு உரிய இலக்கணத்தைக் கற்போம்:

2. ஆசிரிய விருத்தம்:—ஒத்த அளவினவாகிய கழி செடிவடிபுள் நான்கு பெற்று வருவன ஆசிரிய விருத்தம் என வழங்கப்படும். அவற்றுள் அடிதோறும் பொருள் முடிந்து அடிமறியாய் வருவன ஆசிரிய மண்டில விருத்தம் எனவும், அடிமறியாத நிற்பன ஆசிரிய நீலை விருத்தம் எனவும் வழங்கப்படும். அவற்றுள் அறசீர்முதல் என்சீர் வரையில் கொண்ட கழி செடிவடி கொண்டி வருவன சிறப்புடை ஆசிரிய விருத்தமெனவும், என்சீரின் மிக்க பல சீர்களைக் கொண்ட கழி செடிவடி களைக் கொண்டி வருவன சிறப்பில் ஆசிரிய விருத்தமெனவும் வழங்கப்படும். அடிமறியாய் வருவன அடிமறி மண்டில ஆசிரியப்பாவின் இனமாம்; அடிமறியாகாது நிற்பன நீலைமண்டில ஆசிரியப்பாவின் இனமாம் என அறிக.

வரலாறு

நட்டுவார் தவம லானம்ப்
நீட்டின ளியைவ தின்மை
காட்டினார் விதியார் அஃது
காண்கிற்பார்க் காண்மின் அம்மா
பூட்டுவார் முடிபொருத
பொய்யிடை சையப் பூரீர்
ஆட்டுவார் அமர் மாதர்
ஆடுவார் அரக்கர் மாதர்.

(இஃது அறுசீர்க் கழிசெடிவடியான வந்த சிறப்புடை ஆசிரிய விருத்தம்.)

“ஆயிடை அரக்கன் அரம்மையர் குழுவும்
அல்லவும் வேறயல் அகல
மேயினன் பெண்ணின் விளக்கெனார் தகையார்
இருந்துழி ஆண்டவன் வெருளிப்
போயின உயிரன் ஆமென நடுங்கிப்
பொறிவரி எழறுவலிப் புகைக்கண்
காய்சின உழவை தின்னிய வந்த
கலையினம் பிணையெனக் கரைந்தார்.”

(இஃது எழுசீர்க் கழிசெடிவடியான வந்த சிறப்புடை ஆசிரிய விருத்தம்.)

“அருகிவருக் கிளிமொழியால் அழிமுத்த தோற்றி
அகன்பொழில்வா யுண்பாரவி அடைந்த மாதர்
கருதியதே கொடுத்தாய்ந்த காட்டி நோக்கிக்
கம்பகத்தோ டொப்பரைப்பர் சிலர்வாய் வல்லார்
வருதளிர்நின் நறுமேனி மயிலெஞ் சாயல்
வாணுதலாட் கரிதில்லை யதற்க ணுண்டென்
றெருக்கியைய ஒவ்வாமை உரைப்பர் யானே
ஒளிமயக்க இருகிறமும் உடன்பட்டேனே.”

(இஃது என்சீர்க் கழிசெடிவடியான வந்த சிறப்புடை ஆசிரிய விருத்தம்.)

ஆசிரிய மண்டில விருத்தம்
“சேங்கயதும் கருவியையும் செவ்வெலும்
பொருகணையும் செயிர்க்கும் நாட்டும்;
பங்கயமும் இலவலரும் பனிமுருக்கும்
பவளமுடும் பழிக்கும் செவ்வாய்;

பொங்கரவின் இரும்புடமும் புனைதேரும்
பொலிவழிக்கும் புடைவீழ் கல்குலும்;
கொக்கிவரும் கருங்கூர்நல் கொடியிடையார்
வனமுடியும் கூற்றும் கூற்றும்.”

(இஃது அறுசீர்க் கழிசெடிவடியால் அடிமறியாக அமைந்த என்மையால், அடிமறி மண்டில ஆசிரிய விருத்தம்.)

“வேறிவிரவு புன்சடைமேல் வெள்ளம் பரக்கும்;
கிறல்விசயன் ஆகத்தம் வெள்ளம் பரக்கும்;
கறைவிரவு நஞ்சுண்டி கண்டந் கறுக்கும்;
கழுவடைந்தார் தீவினையைக் கண்டந் கறுக்கும்;
பொறிவிரவு பூண்முடியார் போகத்த னாகும்;
பொதுநீக்கித் தனையடைந்தார் போகத்த னாகும்;
நெறிவிரவு காஞ்சி நெறிக்காரைக் காட்டார்;
நிழலடைந்தார் தம்மை நெறிக்காரைக் காட்டார்”
(இஃது என்சீர்க் கழிசெடிவடியான வந்த அடிமறி மண்டில ஆசிரிய விருத்தம்.)

தூப்பிடி:—என் சீரின் மிக்க பல சீர்களைபுடைய கழி செடிவடியாக னமைந்த சிறப்பில் ஆசிரிய விருத்தங்களைக் கலாநிலையத்தின் இவ்வாண்டின் தொகுதியில் மூன்றாம் இதழில் ஜம்புகத்தைத் தாம் பக்கத்திற் காண்க.

3. கலி விருத்தம்:—அளவடி நான்கு பெற்று வருவன கலி விருத்தம் எனப்படும். அவற்றுள் அடிமறியாய் வருவன கலி மண்டில விருத்தம் எனவும், அடிமறியாகாது வருவன கலி நீலை விருத்தம் எனவும் வழங்கப்படும்.

தூப்பிடி:—கலியொலியின் வருவாது அளவடி காண்கு பெற்று வருவன நாலு கோக்கிக் கலிப்பா என்று வழங்கப்படும்.

வரலாறு

கந்தா சரணம் கதிர்வேல் சரணம்
எந்தாய் சரணம் இளியாய் சரணம்
கந்தா தசெழுஞ் சுடரே சரணம்
சிந்தா குலந்திர் சேயே சரணம்.

(இஃது அடி மறியாய் நின்றலின் கலி மண்டில விருத்தம் என வழங்கப்படும்.)

“சேம்மான் மகளைத் திருநீர் திருடன்
பெம்மான் முருகன் பிறவான் இறவான்
சும்மா இருசொல் அறவென் நறுமே
அம்மா பொருளொன் றுமறிந் திலனே.”

(இஃது அடிமறியாகாது நின்றவாறே நின்ற பொருள் தருதலின், கலி நீலை விருத்தம் என்று வழங்கப்படும்.)

4. வஞ்சி விருத்தம்:—சிந்தடி நான்கு பெற்று வருவது வஞ்சி விருத்தம் எனப் பெயர் பெற்றும். அஃது அடிமறியாய் வரின், வஞ்சி மண்டில விருத்தம் எனவும், அடி மறியாகாது வரின், வஞ்சி நீலை விருத்தம் எனவும் வழங்கப்படும்.

வரலாறு

“சொல்லல் ஒம்புமின் தோம்நனி;
செல்லல் ஒம்புமின் திருநீர்;
கல்லல் ஒம்புமின் கைதவம்;
மல்லல் ஞாலத்து மாந்தர்காள்.”

(இஃது அடிமறியாய் வந்தமையால், வஞ்சி மண்டில விருத்தம்.)

அன்ன வன்றனை அன்றிம்ந்
றென்றனை ஆள்பவ ரின்மையால்
கன்னி வள்ளியின் கா தலன்
தன்றனை எண்ணித் தளர்வனே.
(இஃது அடிமறியாகாது வந்தமையால், வஞ்சி நீலை விருத்தம்.)

நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய்மொழி

5-ம் பத்து, 4-ம் தகசம்

[51]-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

8-ம் பாசரம்

மன்னிற் காதுபோய் நெஞ்சம் பெரிதமொல்
முன்னின் பிராவுழி கண்புதைய முடிந்நூல்
மன்னிற் சக்கரத்தெம் மாயவனும் வாரானால்
இங்கின்ற நீளாவி காப்பாரா நிவ்விடத்தே

பதவுரை:—முதன் மூன்று அடிகளினும் இறுதியில் உள்ள 'ஆல்' அசை. பின் நின்ற காதுல் சொய்-விட்டு ஒழியாத ஆசைபோய், நெஞ்சம் பெரிது அமீ-மனதை மிகவும் சடுகின்றது. முன் நின்ற இரா-என்கிரே நிற்கும் இரவு, ஊழிகண் புதைய முடிந்நூ-ஊழிக்காலமும் கண் அமுர்கிப் புதைபும்படி முடியது. மன் நின்ற - நிலைந்து நிற்றின்ற, சக்கரத்து எம் மாயவனும் - சக்கிராயுதத்தை உடைய ஆச்சரிய பூகனான கண்ணனும், வாரா - வருகின்றான் இல்லை. இங்கின்ற - இங்கே இருக்கின்ற, நீள் ஆவி - நீண்ட என் ஆன்மாவை, இவ்விடத்தே - இந்தக் கால தேச வர்த்தமானத்தில், காப்பார் ஆர் - யார் காப்பார்.

குறிப்பு:—“சக்கரத்து மாயவன்” என்றது—எப் பொழுதும் கோடி சூரியர்சம்போல் ஒளிவிசும் சக்ராயுதத்தைக் கொண்டு பூ கிருஷ்ணபகவான் பரதயுத்தத்தில் சூரியனை மறைத்து இருள் சூழும்படி செய்த ஆச்சரியத்தை நினைத்து உரைத்தபடி. இருளைப் போக்க உதவும் ஒரு பொருளை இருளை உண்டாக்க உபயோகித்த ஆச்சரிய சக்தியுள்ள கண்ணனுக்கு, இப் பொழுது அச்சக்ராயுதத்தால் இவ்விருளைப் போக்குவது அருமையே. திருக் கையில் சக்கரத்தைத் தரித்தால் போதாதோ—எனக் குறைகூறுகின்றார்.

‘என் மாயவன்’ என்றது—“சூனை தாவலிய முபாகதா” என்றபடி, நற்குணத்தாலே பிரகாச சூழித்து பவன் என்ற பொருள்.

ஆன்மா நித்தியமானது என்பது வேதாந்திகளின் சித்தாந்தம். சித்தியமானதைக் காப்பாற்ற உதவி எதிர்பார்ப்பானேன் என்றால்—அதுவும் இடுக்கண் பட்டித் துயர்க்காரமைக்குக் காப்புவேண்டும் என்பது விருப்பம்.

7-ம் பாசரம்

காப்பாரா நிவ்விடத்துக் கங்கிருளி னுண்ணியாய்ச்
சேட்பால் தூழியாய்ச் செல்கின்ற கங்குல்வாய்ப்
தூப்பால் வெண்சங்கு சக்கரத்தன் றென்றானால்
தீப்பால் வல்வினையேன் நெய்வங்கா ளென்செய்

[கேளே. பதக்குறிப்புக்கள்:—கங்கு இருளின் துண்துளியாய்—இருளின் அளவு இவ்வளவுதான் என்று சொல்லும்படி துண்ணிய துளியாயிப் பெய்வதுபோல், சேன் பாலது - மிக்க தூரத்திலிருந்து வருவது. ஊழியாய்ச் செல்கின்றது - ஊழியால் வளர் என்றது. தூப்பால்-பரிசுத்தமான. வெண் சங்கு சக்கரத்தன் - சக்கரத்தைத் தரித்திருக்கும் கிருஷ்ணபகவான் வந்தார்போதுமென்று முன்பாசரத்தில் சொன்ன ஆழ்வார், இருட்டி மிஞ்சியிருப்பதால், ஒளி போய் வெண்சக்கரோ

டெம் வந்து காக்கவேண்டும் என்று இப்பாசரத்தில் கூறுகின்றார். தெய்வங்கள் - என்றது, இவ்வினும் கண்டுபாடாத தேவதைகளே, நீக்கள், என் தாயாரையும் தோழிமாரையும் போல் தாங்குகின்றவர்கள் அல்லீசே. நீங்கனாவது எனக்குத் துணைசெய்ய வரற்குள் கள் என்று அழைத்தபடி.

8-ம் பாசரம்

தெய்வங்கா ளென்செய்கே னேரிவோ முழியாய்
மெய்வந்து நின்றென தாவிமெலி மீக்கும்
கைவந்த சக்கரத்தென் கண்ணனும் வாரானால்
தைவந்த தண்டென் நல் வெஞ்சுடரிற் றுணடுமே.

பதக்குறிப்புக்கள்:—ஓர் இரவு ஏழ் ஊழியாய்—ஒரு இராத்திரிக் காலமே ஏழு ஊழியின் அளவாகி. மெய்-மெய்யாக. கைவந்த - கையில் கொண்டு. தைவந்த - என்னைத் தலிவின்ற. தண் தென்நல் வெம் சுடரில் தான் அடெ-குளிர்ந்த தென்றற்காற்றானது கொடிய நெருப்பைப்போல் என்னைச் சடுகின்றது.

9-ம் பாசரம்

வெஞ்சுடரிற் றுணடுமொல் வீக்கிருளின் துண்ணியாய்
அஞ்சுடர வெய்யோ னெண்ணெய்தேர் தேன்றரூதால்
செஞ்சுடர் தாமரைக்கண் செல்வனும் வாரானால்
நெஞ்சுடர்தீர்ப் பாரிணாய் சின் றுருகின் செறேனே.

பதக்குறிப்புக்கள்:—வீக்கு இருள்-மிருகின்ற இருட்டி. அம் சுடர வெய்யோன் - அழகிய ஜோதியை உடைய சூரியன்.

குறிப்பு:—வெரு தூரத்திலிருந்து தனித்தனியாய் வந்து இருள் இப்படி. அடரக்கமொனால், சூரியன் தன் ஒளியை அத்தற்குள் செலுத்தி ஓட்ட முடியாதோ என்பது கருத்து.

10-ம் பாசரம்

நின்றிருகு கின்றேனே போலநெடு வானம் [வாய்
சென்றிருகு துண்துளியாய்ச் செல்கின்ற கங்குல்
அன்றொருகால் வைய மனத்திரான் வாரானென்
நென்றொருகால் சொல்லா துலகோ வறற்குமே.

பொழிப்புரை:—இடைவிடாமல் உருகி அழுகின்ற என்னைப் போல, வானமும் உருகி துண்ணிய துளியாய் விழுவதை ஒக்கும் இந்த இரவின் இருளில், அன்று ஒரு சமயம் உலகத்தை அளந்த பிரான் வாரான் என்றுகூட ஒருதரம் சொல்லாமல் இவ்வுலகம் உறற்குகின்றதே.

குறிப்பு:—எனக்கு ஆறுதல்கூற உதவாமல் தாய் மாறும் தோழிமாறும் தூங்கிவிட்டனர். கண் கொட்டாத தேவதைகளுக்கிட எனக்கு எதிர்பார்ப்புக் கூற வரவில்லை. திருவிக்கிரமாவதாரம் எடுத்து உலகத்தை அளந்தவன் வருவானே என்று கேட்டால், (வரு ‘வான் என்று உறுதி சொல்லாமல் போனது) வாமாட்டான்’ என்றுகூடப் பதில் சொல்வதற்கு ஒரு வரும். இல்லாமல் என்னை பிராதாராய் சிட்டுவிட்டு இவ்வுலகத்தவர் அனைவரும் உறக்கிக் கிடக்கின்றார்கள்—என்று வருந்துகின்றார்.

“வாமாட்டான்” என்றாலுங்கூட அச்சொற்கள் பகவத் விஷயமாதலால், அதவே தற்காலம் தமக்கு ஆறுதல் அளிக்கும் என்பது, திருவுள்ளம்.

11-ம் பாசரம்

உறங்கு வான்போல் யோசுசெய்த பெருமானைச் சிறந்தபொழில் சூழ்குருகூர்ச் சடகோ பன்சொல் நிறங்கிளிர்ந்த வந்தாதி யாயிர்த்து ளிப்பத்தால் இறந்துபோய் வைசுந்தம் சேராவா நெறங்கனையோ.

குறிப்பு: - உறங்குவான்.....பெருமான் - ஸவாத் மாறுபடி ஜநிதிரவதிகானந்த மகிமைபின் பிரஸக்தி யாலே திருவுள்ளம் தெளிந்து அலைகளாடாச் சமுத்திர ரம்போல் நிச்சலமானயோகம் செய்பவன்போல் இருக்கும் எம்பெருமான். இறந்துபோய்.....எங்

னனையோ-சரீரம் விட்டு அரசாசாதிகதி வழியாய்ப் போய்ப் பரமபத ப்ராப்தி தப்புவுது எப்படி.

பாரத யுத்தத்திற்குக் கிருஷ்ணனுடைய துணைவே ண்டுத்திரிபோதனனும் அர்ச்சனனும் ஒரேசமயத்தில் போய்ச் சேர்ந்தனர். அப்பொழுது பகவான் யோசு புரிபவன்போல் மஞ்சத்தில் சயனங்கொண்டிருந்த னான். கணவிழித்ததின் “ஆவா” என்று காரியத்தைக் கேட்டறிந்து, “ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன், யார் பக் கம் வேண்டுமானாலும் சேர்கின்றேன்” என்ன, “ஆயு தம் ஒன்றும் எடாளுயின் கிருஷ்ணனால் யுத்தத்தில் தனக்கு என்ன பயனென்று துரியோதனன் போய் விட்டான். பிறகு “நீர் என்ன யோசுத்தில் அமர்ந் திருந்தீர்” என்று அர்ஜுனன் வினவ, “வேகரசுந ணூர்த்தம் யோகம் செய்தேன்” என்று கண்ணன் பதில் அளித்தான்.

த மி ழ் ப் ப ா ட ம் 77.

அஷ்ட பிரபந்தம்—திருவேங்கடமலை

[514-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

மாலைக்கோ லீத்திரியும் வையகத்தோர் தம்பிறவி வேலைக்கோர் வங்கமார் வேங்கடமே—சோலைத் தருமா தரைநட்டான் நண்முல்லை யாயர் தருமா தரைநட்டான் சார்பு 8.

பதப்பீடு:—மாலே கோலி திரியும் வையகத்தோர் தம் பிறவி வேலைக்கு ஓர் வங்கம் ஆம் வேங்கடமே சோலை தரு மா தரை நட்டான் தண் முல்லை ஆயர் தரு மா தரை நட்டான் சார்பு.

பதவுரை:—மாலே - மயக்கத்தால் வரும் ஆசையை, கோலி - சூழ்ந்துகொண்டு, திரியும் - அலைகின்ற, வையகத்தோர் தம்-பூலோகத்தவர்களுடைய, பிறவி - பிறவியாகிய, வேலைக்கு - கடலுக்கு, ஓர்-ஒரு, வங்கம் ஆம் - மரக்கலம்போன்ற, வேங்கடமே - திருவேங் கட மலைதான்.

சோலை-இந்திரன் சோலைபுலுள்ள, தரு - பாரிஜாத மரத்தை, மா - பெரிய, தரை - பூமியில், நட்டான் - (சத்தியபாமாபிரிகாகக் கொணர்ந்து) நட்டவனும், தண் - குளிர்ச்சியான, முல்லை - முல்லை நிலத்திலுள்ள, ஆயர் - இடையர்கள், தரு - பெற்ற, மா தரை-பெண் களை, நட்டான் - விரும்பினவனும், ஆகிய திருமால், சார்பு - சார்ந்திருக்கும் இடம்

சுருத்து:—ஆசையால் வரும் மயக்கங்களி லகப்பட்டுச் சக்சரம் என்னும் கடலில் அல்லலடும் சூனங் கள் திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியுள்ள திருமா லைத், தரிசித்தமாத் திரத்தில் தன்பத்தினின்று கரை வேறுவார் என்பது, இச்செய்யுளின் பொருள்.

விரிவுரை:—ஒன்றையோல் மற்ருன்று இருக் கின்றதெனச் சொல்லி, சொல்லவரும் பொருளை அழகுறப் புனைந்து அமைப்பது உவமையணி. இப் படி உரைப்பதற்கு ஏதாவாய் அவ்விறு பொருள்க ளுக்கும் பொருதமை ஒற்றுமை இவ்வந்தல்வேண்டும். இவ்வொற்றுமை, நிறம் வடிவு அளவு சுவை முதலிய பண்புகளாலேனும், அல்லது தொழிலினாலேனும், அல்லது பயனாலேனும் ஏற்படலாம். முதல் செய்யு ளில் திருவேங்கடமலைக்குப் பார்மகள் மருடத்தை யும், இரண்டாவது செய்யுளில் பூமிதேவியினுடைய கொங்கையையும் உவமைப்படுத்தியது, வடிவுபற்றி

வந்த பண்புஉவமை. இந்தச் செய்யுளில் திருவேங் கடமலை வங்கத்திற்கு நிகராகச் சொல்லப்பட்டது. இம்மலை மரக்கலம்போ லிருப்பது (மருடமும் முலை யும்போல்) வடிவிலுள்ளது. ஆகையால் இது வடிவு பற்றி வந்த உவமை ஆகாது. மரக்கலத்தில் ஏறிலால் எப்படி அது கடலைக்கடுத்து கரை சேர்ப்பதாகிய தொழிலைச் செய்யுமோ, அப்படியே வேங்கடத்தில் ஏறிலால் இதுவும் பிறவிக்கடல் கடந்து முதலியைச் சேர்க்கும் என்ற கருத்தில் இவ்வுவமை வந்திருக்கின்ற து. அதாவது, கரை சேர்க்கின்றதென்னும் தொழில் இவ்விரண்டிற்கும் உள்ள பொதுத்தன்மை. ஆகையால் இது தொழில்பற்றி வந்த உவமையாம்.

பின்னிரண்டடியில், யமகம் என்னும் சொல்லணி இருக்கின்றது. ‘தருமா தரை நட்டான்’ என்று முன் றும் அடியில் வந்திருக்கின்ற எழுத்துக்களே பின்னும் நான்காமடிபிலும் வந்திருப்பதால் யமகம் என்கின்றோம். முன்னிரண்டு பாட்டுக்களின் பின்னிரண்டடி கள் முதலெழுத்துமாத் திரம் வெறுபிறுந்ததைக் கவ னித்திருப்பீர்; ஆகையால் அது திரியு. முதலெழுத்து உள்பட பல எழுத்துக்கள் ஒன்றாகவே அடிகளில் நடந்து அர் தத்தம்மாத் திரம் வேறுபடுமானால் அது யம கம் என்னும் சொல்லணி. முன்றாவது அடியில் அவ் வெழுத்துக்கள் தரு மா தரை நட்டான், என்னுஞ் சொற்களாகப் பிரியும். தரு வென்பது மரம் என்னும் பொருளுடைய பெயர்ச்சொல். தருவை நட்டான் என்று ஆகுமாதலால் அது இரண்டாம்வேற்றுமைத் தொகை. தரை என்பதும் பெயர்ச்சொல், ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை. நட்டான், என்பது நடத்தவா கியகாரியத்தைச்செய்தவன்என்னும் பொருளுடைய வினைபாலையும் பெயர். ‘விரகூத்ததைப் பெரிய பூவு லகத்தில் நீட்டவன்’ என்று பொருள் தரும் சொற் களாகப் பிரியவல்ல இந்த வெழுத்துக்களை நான்காவது அடியில், ‘தரு மா தரை நட்டான்’ என வேறு சொற்களாகச் சொர்ந்து ‘பெற்ற பெண்களை விரும்பினவன்’ என்ற பொருளைத்தந்த நிற்றினான். முன் அடியில், தரு என்பது பெயர்ச்சொல், இந் அடியில் ‘தரு மா தர்’ என்பது வினைத்தொகை. முன்,

மா தரை எனப்பிரிந்த எழுத்துக்கள் இங்கு மாதரை, என இரண்டாம்வேற்றமை உருபு விரிந்த பெயர்ச் சொல்லாகி ஒன்றாய்ச் சேர்ந்தன. நடடான் என்பது இங்கு வினைபாவினையும் பெயராயினும், 'நட்புக் கொண்டவன்' என்ற பொருளை உடையதாயிற்று.

குறிப்பு—வேலைக்கு வங்கம், என்பதில் வேலை என்றும் பெயர்ச்சொல் நான்காம் வேற்றமை அடைந்திருக்கின்றது. கொடை பகை நேர்ச்சி தகுதி அதுவாத பெருநாடி முறை என்றும் நான்காம் வேற்றமைக் குரிய எழுவகைப் பொருள்களில், விளக்கிற்கு எண்ணெய், என்பதுபோல் கடனுக்குக் கப்பல் என்பதும் நேர்ச்சிப் பொருளது. அல்லது, நோய்க்கு மருந்து என்பதைப் பகைப்பெருந்து என்பதுபோல், கடக்க வேண்டிய கடலைக் கடந்து தீர்ப்பதற்கு வேண்டிய தாயிரப்பதால் 'வேலைக்கு வங்கம்' என வந்திருக்கும் நான்காம்வேற்றமை இந்த இடத்தில் பகைப்பொருளைக் குறிக்கின்றது என்றும் சொல்லலாம்.

வள்ளிபுணர்ந்த தாமமுக் மன்னிமயின் மேற்கொளவால் [த் வெள்ளிலவேல் வேள்போலும் வேங்கடமே-யுள்ளினரை தக்கமலப் பார்வையான் நன்னடியார் மேல்வைக்குரு செக்கமலப் பார்வையான் சேர்வு. 4

பதப்பிரிவு:—வள்ளி புணர்ந்து ஆறு முகம் மன்னி, மயின்மேல் கொளவால் என்ற இலை வேல் வேள் போலும் வேங்கடமே உள்ளினரை தக்க மல பார்வையான் தன் அடியார்மேல் வைக்கும் செம் கமலம் பார்வையான் சேர்வு.

பதவுரை:—வள்ளி - வள்ளியழமையோடு, புணர்ந்து - சேர்ந்து, ஆறு - ஆறு, முகம் - முகங்கள், மன்னி - பொருந்தி, மயின்மேல் - மயிலின்மேல், கொளவால் - ஏறுவதால்; வெள் - வெண்மையான, இலை - இலையையுடைய, வேல் - வேலை ஏந்திய, வேள் போலும் - முருகக்கடவுளைப்போன்ற, வேங்கடமே - திருவேங்கடந்தான்;

உள்ளினரை - தன்னை நினைத்தவர்களை, தக்கு - தக்கிய, மலம் - காமம் முதலிய மலங்கள் நிறைந்த, பார் - பூமியில், வையான் - வைக்காமல் தன்னிடம் சேர்த்துக்கொள்பவனும்,

தன் - தன்னுடைய, அடியார்மேல் - பக்தர்களிடத்தில், வைக்கும் - வைக்கின்ற, செம் - சிவந்த, கமலம் - தாமரை போன்றது, பார்வையான் - கண்களையுடைய வாரும் ஆகிய திருமால், சேர்வு - சேர்ந்திருக்கின்ற இடம்.

விளக்கம்:—முருகக் கடவுளைப் போன்றது திருவேங்கடமலை என்று இச்செய்யுள் கூறுகின்றது. இந்த உவமை, வடிவம் நிறம் அளவு சுவை முதலிய பண்பையேனும், தொழிலையேனும், பயனையேனும் பற்றி வந்திருக்கவில்லை என்பது எளிதில் விளங்கும். மற்று, கவி இங்குச் சிலைடையினால் முருகனுக்கும் மலைக்கும் ஒற்றுமை ஒன்றும் காந்தீத்திருக்கின்றார். ஒரேசொல்லேனும் தொடரேனும் பல பொருள்களுக்குப் பொருத்தம் ஆகும்படி அமைப்பது சிலைடை என்றும் அணி. இந்தச் செய்யுளின் முதலடியில் வந்திருக்கின்ற சொற்கள், ஒருவித அர்த்தத்தில் முருகக் கடவுளுக்குமே வேறொரு அர்த்தத்தில் திருவேங்கட மலைக்கும் பொருத்தக்கடியவைகளாய் இருக்கின்றன. வள்ளி என்பது, வள்ளிநாயகிக்கும் ஆகும்; வள்ளிக் கொடிக்கும் ஆகும். ஆதலின் 'வள்ளிபுணர்ந்து'

என்ற சொற்கள், முருகவேளைக் குறிக்கும்போது 'வள்ளி நாயகியை மணந்து' என்ற அர்த்தமும், மலை யைக் குறிக்கும்போது 'வள்ளிக்கொடியோடு சேர்ந்து' என்ற அர்த்தமும் கொடுத்தும், இவ்விதச் சிலைடை யுத்தியால் மலைக்கும் முருகனுக்கும் பொருதமை தாட்டுகின்றன. அப்படியே, 'ஆறுமுகம் மன்னி' என்பதும் சிலைடை. ஆறு, என்பதற்கு ஐந்தும் ஒன்றும் சேர்ந்த எண்ணைக் குறிக்கும் பொருள் ஒன்றும், நதி என்ற மற்றொரு பொருளும் இருக்கின்றன. முகம், என்பதற்கு முகமாகிய உறுப்பு என்பதொரு பொருள்; போர்முகம், என்பதுபோல் இடத்தைக் குறிக்கின்ற பொருள் மற்றது. ஆதலால், ஆறுமுகம் மன்னி, என்பது 'ஆறுமுகங்கள் பொருந்தி' என்று முருகவேளையும், 'நதிகளைத் தன்னிடத்தில் பொருந்தப் பெற்று' என்று மலையையும் ஒருக்கே குறிக்கும். இனி, மயின்மேல் கொள்வது, குமரக்கடவுளைக் குறிக்கும்போது, மயிலின்மேல் வாகனமாக ஏறிக்கொள்வதும், மலையைக் குறிக்கும்போது மயில்கள் அதன்மேல் இருப்பது மாரும்.

விபிவரை:—எனவே, வள்ளி புணர்ந்து ஆறுமுகம் மன்னி மயின்மேல் கொண்டது, முருகவேளிக்கும் மலைக்கும், அர்த்தம் வேறுவேறாயினும் சொல்லளவில் ஒக்கும். இவ்விதம் சிலைடையின் உதவியால் ஒரு பொருளை மற்றொரு பொருளின்கூடவமைக்கினால், அதனைச் சிலைடைநிறிவந்த உவமை யென்பர். இச்செய்யுளிற்கு முன், மூன்று உடையுள்களில் திருவேங்கடமலைக்கு, பிரம்மணியும், சிவனையும், இந்திரனையும் சிலைடை வாயிலாகக் கவி உவமை கூறியிருக்கின்றார். அந்தச் செய்யுள்களை நாம் பாடத்திற்கு எடுத்தக் கொள்ளலாம்.

புள்ளரவ வீரலும் போர்மா வரவமுரு வெள்ளரவ வெற்பாரும் வேங்கடமே-மொள்ளரியாய் மாகனகம் பத்தினார் வாய்க்கணை யுத்திபதக் கோகனகம் பத்தினார் குன்று. 5

பதப்பிரிவு:—புள் அரவம் வீர் அரவம் போர் மா- அரவம் அறு வெள் அரவம் வெற்பாஅரும் வேங்கடமே-மெ ஒள் அரி ஆய் மா கண கம்பத்தினார் வாய் கணகை உந்தி பதம் கோகனகம் பத்தினார் குன்று.

பதவுரை:—புள் - பறவைகளினுடைய, அரவம் - ஒலியும், வீர் - வீர் அருகிகளின், அரவம் - ஒலியும்; போர்-போர்செய்கின்ற, மா-மலைக்குகளின், அரவம் - ஒலியும், அறு-நீக்காத, வெள்-தூய்மையான, அரவ வெற்பு - பாம்புமேல், ஆரும் - ஆரும், வேங்கடமே - வேங்கடந்தான்.

ஒள்-பிரகாசம்பொருந்திய, அரி - சிங்கம், ஆய் - ஆகி, மா - பெரிய, கண - பருந்த, கம்பத்தினார் - தூணில் தோன்றியவரும், வாய்வாயும், கண்கண்கள் இரண்டும், கைகைகள் நான்கும், உந்தி - கொப்பூழும், பதம் - பாதங்கள் இரண்டும் ஆக, கோகனகம் - தாமரைமலர்கள், பத்தினார் - பத்த உடையவரும், ஆன திருமாலுக்குரிய, குன்று - மலையாகும்.

விபிவரை:—ஆதிசேஷனை திருவேங்கடமலையாகப் பெருமானுக்கு அமைந்திருக்கின்ற தாதலால், அம் மலையைச் சேஷகிளி என்றும், சேஷாசலம் என்றும் அழைப்பர். (சேஷன் - பாம்பு, கிளி - உடல்; அல்லது சேஷன் - பாம்பு; அசலம் - மலை). இனி, பாம்பு என்ற

- 1589 பல்லியம் வாச்சியமுதல் குதிரைப் பச்சியும் தொக்கலும் பாணிபு மென்பாறு மாகும்.
- 1590 பல்லமோர் கணக்கும் பாணமுதல் கரடியும் பிரிமாவின் கலணையும் பசர வாகும்.
- 1591 பவமே பாவமுதல் தோற்றமு மாகும்.
- 1592 பவத்திரம் தருப்பையுத் கசியு மாகும்.
- 1593 பவனஞ்சு சுவர்க்கமு காடுள் பொழுதும் கோயிலும் மணையும் பூமிபுகுக் காற்றும் இராசியுமென வியம்ப வாகும்.
- 1594 பழமை முதுமைமயம் வேண்டற் பாடும யானேபு மெனவெ யியம்பினர் புலவர்.
- 1595 பழக்கன் ஒவியும் புன்கணும் பழுதும் பயனின்மைபு மாசும் பசர வாகும்.
- 1596 பழுது நிறைவும் பழுது மிடறும்.

- 1597 பன்விநிறுதுருக் கோயிலும் பாயலும் பகைவ ரிடமும் துயிலீடமு மாகும்.
- 1598 பளிக்கு பார்க்கலும் பளிக்கு மாகும்.
- 1599 பறவை யிரவுபடியும் பறவைபு யிறதும் பொழுது மெனவேபுகன்றனர் புலவர்.
- 1600 பறப்பு வெற்பு முறையு மாகும்.
- 1601 பற்றல் தொடலும் வினதலும் பிணித்தலும்.
- 1602 பறை வாச்சியமும் வாந்தையு யிறதும்.
- 1603 பன்னல் தேர்தலும் செருக்கமும் பருத்தியும் பேச்சு மெனவேபெரினர் புலவர்.
- 1604 பனிச்சுத் திரணும் குளிற்று மச்சமும் பனிபுகுத் துன்பமு கடுக்கமு மாகும்.
- 1605 பணையுடா காணும் பணையு மாகும்.
- 1606 பணுவல் காந்தையுத் செய்யுரு னாலும்.

ம ல ர் வ ன ம்

இன்னதது மினிதாமே.

மைந்தர்க்கும் மாதார்த்தும் மனமென்பது ஒன் றேயோ, மற்று வேறுபட்ட தன்மைத்தோ என்று ஐயுற்றார் கம்பர் ஒருகால். இவ்வையத்தின் அமை தியை, வள்ளுவர் ஓரிடத்தும், கபிலர் ஓரிடத்தும் கூறிய கொள்கைகொண்டு உய்த்துணர நண்பர்களர், எய்மோடின நிணிது வம்பினர்.

புதுமண மதவின் தேறல் ஒக்குவாண்டு அகமகி மும் ஓர் தலைவன் தன் பாக்கினை நோக்கி, தாம்வீழ்வார் மென்றோடும் பெயிலி வினிதுகொல் தாமரைக் கண்ணு லுலகு

[தாம் வீறும்பிய மகளிர் தோளின் கண் துயிலும் தயில் போல் வருந்தாமல் எய்தவாமோ, அவற்றைத் துறத்த வலையெனிகள் எய்தும் செக்கன்மால் உலகம்] என்று 'காமத்துப் பாலினுள்' கேட்கின்றார். அகப் பொருளினும் அறிவின் ஆண்மைமால் ஆய்கின்ற இவன், துறக்கநாட் டின் பத்தெ உயர்ந்ததென்று உன்னிப் பின், வருந்தியல்லது அது எய்துதநியலா மையின் அவ்வின்பத்தை மறுத்தும் விடுகின்றான். துன்பத்தால் இன்பம் துய்க்குமாறு அறியவில்லான் இவன்.

கபிலரோ மற்றென் காட்டுகின்றார்—வரையு நீட் டுத்த தலைமகளை இயற்பழித்தாரைத்த தோழிக்கு இயற்பட்ட மொழியும் ஒரு நக்கை,

கறிவள ரடுக்கத் தாக்கண் முறியுருந்து குரக்கொருக் கிருக்கும் பெருக்கன் னுடன் இனிய குக வினினைத் தியன்ற இன்ன மையினு மினிதோ இனிதெனப் படுமும் புத்தே னுடே

—குறுத்தொகை, 228.

[யினுக்கு கொடுக்க வளர்ந்த துண் மலைச்சாரலில், கரி ப்பு மிக மிணைத் தின்னும், தளிர்களைத் தின்னும் குரக்குகள் கூடியிருக்கும் பெரிய மலைகாடன் கமக்கு மிகவும் இனியனே. ஆதலின், இவன் வரையாதலால் கமக்கு வரும் பழியாலும் பருவாலும் காம் படுத் துன்பத்திலும், இனிமத்தென்று சொல்லப்படும் தேவருகை த்த இன்பம் இனிமத்தென்று ஆகுமோ]

என வினையிபசொல் லொரு சொல்லன்றோ, தொடர்வ தில் துன்பமுநாதாயின் பின் எய்தும் இன்பமும் வேண்டாவென மறுத்தது, முப்பாடில் முயக்கிய அவ்வாண்டகையின் அறிவு. இத்தனை இன்பம் இலாததலின், "இனிது கொல்தாமரைக் கண்ணுள் உலகு" என மறுத்தென் அவன். இக் குறுத்தொகைச் செல்வியோ, துன்பமே இன்பமாதலும் கடுமென்ற பதை உணர்ந்தான். இதனை முரனென அறிவு கருது மேதும், உணர்வின் இரகசியத்தினால் இதனினும் அறிய முரனெல்லாம் அமைதிபெறக் காணலாம். இத்துணைத் துன்பம் இல்லாமையால், "இதனினும் இனிதோ புத்தேன் நாடு" என வினையினுள் இப்பெண் ணின் பெருந்தக்கான். வாழி இவன் வாய்மை.

ஆயுர்வேத வித்வான் B. V. பண்டிட் அவர்களின்

டானிக்குகள் :

பாதாமி லேகியம்	ரூ. 3-0-0
ரதிலல்லப லேகியம்	2-0-0
மஹா திராசூதா லேகியம்	2-0-0
குழந்தைகளுக்கு	
பூதீக கல்லூரி மாத்திரை	0-4-0
பால சஞ்சீவினி	0-4-0
பால ஸுத்தா (டானிக்)	1-0-0
கமார் 300	மட. சியாவனுப்பாசரி
போலிகள்	மட. பிருகாமலகநதலம்
எமார்தும்.	சா. திராசூதா லேகியம்

தைலங்கள் :

சந்தையி 6 அவுன்ஸ் ரூ.	1-0-0
அயிர் தாமலக	0-12-0
பிருக்காமலக	0-12-0
ஸ்திரீகளுக்கு	
ஸுத்தக டானிக்	2-0-0
காப்பாசய டானிக்	2-0-0
பரவை லேகியம்	1-8-0

மட. சியாவனுப்பாசரி மட. பிருகாமலகநதலம் காணாஜி மாத்திரை தயவுசெய்து கவனித்து வாங்கவும்.

மட. சியாவனுப்பாசரி
தமிழ்நாடு அரசாங்கம்
தமிழ்நாடு அரசாங்கம்

தமிழ்நாடு அரசாங்கம்
தமிழ்நாடு அரசாங்கம்
தமிழ்நாடு அரசாங்கம்

தமிழ்நாடு அரசாங்கம்
தமிழ்நாடு அரசாங்கம்
தமிழ்நாடு அரசாங்கம்

[பல்பக்கள் வைத்தியர்களுக்கு மட்டும்.] [அட்வான்ஸுடன் ஆர்டர் செய்யவும்.]

வ ர் த் த ம ா ன ம்

திருவினையாடற் சாண மஞ்சரி:—பள்ளத்தூர், ஸ்ரீமான் அ. மு. ப. அ. மு. முருகப்ப செட்டியார் அவர்கள், ஈரோடும் பூசை செய்வோர்க்கு உதவும் படி சிவபிரான் திருவினையாடல்கள் அறுபத்தாநான்கிலும் அடக்கி அகலப்பரலில் பாடியுள்ள சிறுநூல் எட்டுமுடைய பார்வைக்கு வந்திருக்கின்றது. தமிழன் இனிமையும் பத்திச் சுவையும் வாய்ந்த இதனை நாம் பாராட்டுகின்றோம்.

126-வயதுக் கிழவர்:—தென் திருவாங்கூரில் கோட்டையத்தை அடுத்த புரவன் துருத்தி யென்ற ஊரில் 125 வயது சென்ற ஆதித்திராசீமர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவருக்கு அத்தனை வயதுசென்றும் அவர் உடல்வலத்துடன் இருப்பதுடன் நிலத்தில் வேலைசெய்து வருகின்றார். அவருக்கு முன்னராத முறையாகப் புதியபற்கள் முனைத்திருக்கின்றனவாம்.

45 வருஷம் உறங்காதவர்:—தென் ஆப்பிரிக்கா போர்ட் எலிசபத்தில் வீரோதசாமான் சீயாபாரியான் 53 வயதுசென்ற சிலேரியம் கால்சன் என்பவர் சென்ற 45 வருஷமாகச் சிறிதும் உறங்கவில்லை யாம். 28 வயதில் அவருக்குத் தூக்கம் நீண்ட சீட்டாதாம். இவரைவிடக் குறைந்தகாலம் உறங்காத சிலரும் உலகத்தில் இருக்கிறார்கள்.

கடவுளால் கண்ட பெற்றார். அமெரிக்கா ரியூ ஜெர்சியை அடுத்த பட்டர் என்ற ஊரில் ஒரு கிழவிக்குப் பதினாந்து வருஷங்களுக்குமுன், எழுபது வயதாயிருக்கும் பொழுது கண்ட குருடாய் விட்டாது. அவள் அதுமுதல் தினந்தோறும் அந்தோனியார் கோயிலுக்குச் சென்று ஆண்டவனைத் தொழுது வந்தாள். நாள்தோறும் அவளுக்கு நம்பிக்கை வளர்ந்து வந்தது. பின் சிறிதுகாலம்கழித்து அவள் தலையில் கோவு

ஏற்பட்டது. பின் நாளடைவில் கண்பார்வை முழுமையும் ஏற்பட்டவிட்டது. அவள் தனது மேற்பின்னைகளைக் கண்ணாறு காணும் பாக்கியம் பெற்றும் நம்பிக்கையால் நாட்டம் பெற்றவர்கள் என்ற மேரிக்ளேசன் என்ற அந்த மருத்துவரே.

அற்புதப் பார்வை:—லண்டனில் மில். ஹில்டா அட்வீ என்ற 26 வயது சென்ற ஒரு பெண் மக்களின் வெளிப்புறத்தை மட்டுமன்றி உட்புறத்தையும் பார்க்கக்கூடிய அற்புதப் பார்வை யுடையவராக இருக்கிறார். அவன், மக்கள் உடம்புக்குள் இருக்கும் நரம்பு சதை எலும்பு முதல்வயற்றையும் பார்க்கிறோம். ஒருவருடன் அவள் பேசினால் அவர்கள் உடம்புக்குள் இருப்பதெல்லாம் அவள் கண்களுக்கு எக்ஸரே கண்ணாடிபோலத் தெரிகிறதாம். ஆனால் உயிரில்லாத பொருள்களில் அவ்வாறு பார்க்க முடியவில்லையாம். உயிருள்ள மனிதர், சிலவற்றின், முதலியவற்றையே அவள் அவ்வாறு பார்க்கிறோம்.

—லோகோபகாரி

அ மி ர் த சா க ர ம்

தேகபலத்தையும், இரத்த விருத்தியையும், ரூபக சக்தியையும், தாது புகழ்ப்பையும் கொடுப்பதில் எங்களுடைய

ஆ த ந் த க ி க் க ர ண ம ா த் த ர க ள்

அமிர்தசாகரம் போன்றவை.

82 மாத்திரைகாண்டிய பப்பி 1-க்கு ரூ. 1 0 0
5 பப்பிகள் ரூ. 4 0 0

இலாம்! இன்பவாழ்க்கையாவலாண்டி சக்தி இலாம்!
ஆதங்க நிக்ரஹ ஓஷாதாஸ்யம்,
26, பிராடவே, மதராஸ்.

NATIONAL INSURANCE COMPANY, LIMITED.
Head Office :
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta.

New Business Completed
During 1932 ... Rs. 1,55,66,720
Out of a business of ... Rs. 1,96,70,000
received in proposals.
for the policyholder from an investment point of view.

Life Assurance is security for the policyholder and after him for his wife and children.

Claims paid over ... Rs. 1,00,00,000
Total Assets exceed ... Rs. 1,90,00,000
For Terms & Conditions apply to:—
T. ANANTACHARI,
Branch Secretary, OR R. G. DAS & Co.,
113, Armenian Street, Madras. Managers.

FIRE & ACCIDENT RISKS covered by NATIONAL FIRE AND GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd., NATIONAL INSURANCE BUILDING, 7, Council House Street, Calcutta
For Terms & Conditions apply to:—
T. ANANTACHARI,
Branch Secretary, OR R. G. DAS & Co.,
113, Armenian Street, Madras. Managers.

எவ்வாயுக் கவான்மெண்டு சேக்யூரட்டி
லைப் அஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனி,
லிமிடெட்,
(மெசூரில் இணைக்கப்பட்டது.)

பிரதான இந்திய சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த இம் முற்போக்கு வாய்ந்த லைப் ஆபீஸ் இணையற்ற மிகவும் குறைந்த செலவில் மீண்டும் அஷ்யூரன்ஸ் திட்டங்கள் யாவற்றையும் அளிக்கின்றது. தோய், விபத்து காலங்களில் சக்தியில்லாமலிருந்தால் அப்போது லாபங்களுடனும், தானைவே பறிமுதல் செய்யப்பட முடியாத வசதியுடனும் கூடியது. பாலிஸிகள் பறிமுதல் செய்யப்படாமலும், ஆகேஷிக்க முடியாமலும் உள்ளவை. பாலிஸி கெடுவதையும் காலத்தில் சாகசவதமான ஆதரவு கொடுப்பது. ஸ்திரீகளது ஆயுள்களுக்கும் இன்ஷூயர் செய்யப்படும்.

இன்றே விவரங்களுக்கு எழுதக:—
V. ரங்கலாமி பி. எ., பி. எல்., *
ஜெனரல் செக்ரட்டரி & மாஜேஜர்.
பெங்களூர் ஸ்டி.